

Napholdtánc

Lily Water

LILY WATER

NAPHOLDOLDTÁNC

*„Én mindig boldog vagyok,
akkor lennék még boldogabb,
ha minden boldog lenne”
(P. A.)*

TARTALOM

A Föld teremtmése

Buddha tanítása

Mese a bukott angyalról

Stephen Hawking és az angyal

Gyöngyjáró leány

A szegény kisfiú

A gladiátor

Kenyér és galamb

HA

A Magyarság Kincse

Sámántánc

Testvértánc

Prométheusz megmentése

A Tejtó

Madártánc

Madáranya

Turultánc

Torzonborz

A Szarvas legendája

A liliom

Jelek az égen

Gyémánteső

Az angyal beszél

Opus Magnum

A Föld teremtése

Lucifer a legszebb teremtetett lény féltékenyen bámulta Mennyei Atyja legújabb alkotását, az első embert.

- Atyám, ez micsoda?
- Kedves fiam, ez a te testvéred: Ádám, az első ember. Hogy tetszik neked?
- Ronda! – vágta rá habozás nélkül Lucifer.

- Figyelj Sataniel, pszt, halkabban! Rondák ezek az emberek nem?
- Mennyei Atyánk ilyennek teremtette őket. Mi bajod velük?
- Elfoglalják a legjobb helyeket, nem?
- Biztosan szándéka volt vele Atyánknak, feladatot szán nekik a művében. Mi bajod Lucifer? Mind azt tesszük, amit tennünk kell, Istent szolgáljuk az ő saját módján, ahogy tőlünk elvárja.
- Te kerub vagy, könnyen bejutsz az Édenbe...
- Megörültél?

- Na jó, halljam ez melyiketek ötlete volt?
- Lucifer kezdte, hogy így meg úgy, én meg gondoltam, hogy megtréfálom őket egy kicsit. Sajnálom, hogy ez lett belőle.
- Lucifer, te vagy az első teremtményem, a legszebb lény a Mindenségemben. Nem értem mi ütött beléd!
- Úgy láttam ezek az új lények ezek a tésztaképű emberek, ezek jobban tetszenek Neked Atyám, mert többet is foglalkoztál velük és azt gondoltam, hogy jobban szereted őket, és emiatt előbb féltékeny lettem, aztán irigy, aztán dühös és szomorú és úgy éreztem tennem kell valamit.
- Pont „ez” jutott eszedbe?

– Nagyon örültem annak, hogy ilyen szép, kedves, szófogadó gyermekeim vannak, de úgy tűnik, hogy ennek vége. Mondjuk mindig ez van, akármit is csinálok, nem tudom mit rontok mindig el. Szóval hol is tartottunk, ja igen. Sajnos nem szeghetem meg a saját törvényeimet melyek szerint egy tettnek mindig következménye van. Hát ezt így találtam ki, de lehet, hogy egyszer írok egy olyan világot, ahol máshogy lesz. Szóval. Akaratommal ellentétes tetteiteknek a következményei a következők: Ádám, ti most elhagyjátok Édent és egy Föld nevű külön erre a célra tervezett rezervátumba, vagy büntetőtelepre távoztok. A közvetlen hozzáféréseket lezárom és csak a megfelelően elrejtett kulcsok segítségével tudtok onnan szabadulni. Keressétek meg a kulcsokat, jó szórakozást! Sataniel, bár hebehurgya voltál, de érezned kell a tetted súlyát ezért új feladatot kapsz, ezentúl az embereket kísérted, próbálod őket eltéríteni. A feladatodat azzal nehezítem, hogy úgy kell őket megkísértened, hogy közben nem hazudhatsz. Remélem jól fogsz szórakozni! Ja igen a kecskeszarvas-patás jelmezt vedd fel, remélem az is tréfás lesz! Lucifer, legkedvesebb fiam, ezt nem mondtam volna, amíg a többiek is itt vannak, de most mondom. Meg kell tudnod pár dolgot. Azért vagy a legkedvesebb, mert Te vagy az első, ezt nem vitathatja el tőled senki. Egyformán szeretlek mindnyájatokat, tehát nem szerethetem az embereket jobban, mint Téged, nem igaz? A legszebb pedig én vagyok, de ezt nem láthatod, mert Te is csak egy részecske vagy a Valóságomban és a „Lucifer” az egy program a Teremtett Világ számára. Na érted? Látom igen. Lucifer, arra szántalak, hogy Te világíts a hozzám közeledőknek, de most mást gondolok: te őrzöd majd a kapuimat ebben a fekete ruhában és aki hozzám jön azt Te engeded át. Mikael, gyere ide kérlek! Hirdesd ki az angyalok között, hogy mostantól aki új programot akar, az csak a földi kapun keresztül jöhet az igénylését benyújtani, máshonnan nem tudom fogadni. Na végeztünk mára! Mi az Mikael, szeretnél valamit mondani?

– Csak annyit bátorkodom mondani Atyám, hogy a híreket Gabriel szokta...

– Mikael, ne kezd Te is!

Buddha tanítása

Egy szép meleg, napos délelőtt Buddha urunk az ashramjában az Igazságot közvetítette a tanítványainak. A szerzetesek a földön ültek és áhítattal hallgatták a Mestert, aki a kör közepén sétálgatva magyarázott.

– Isten szíve mindnyájunk szíve is egyben, tehát a teremtetett lényeknek egyazon szíve van. Isten megmérhetetlenül hatalmas szíve egy gömb alakú, soklapúra csiszolt szivárványosan csillogó gyémánt egy sárga fénylótuszvirág közepén. Értitek? Egy drágakő a lótuszban! Keressétek a drágakövet a lótuszban, ha megtaláljátok, akkor tudni fogjátok, hogy az Isten szívéhez érkeztetek. Értitek?

A tanítványok kerek szemekkel figyelve hallgatták Buddhát és bólogatni kezdtek, hogy igen, igen, értik, egy drágakő a lótuszban. Buddha várakozó arccal nézte őket, hogy vajon megértették-e tényleg, amit mondott. A tanítványok némelyikének arcán zavar, másokén értetlenség látszott, néhányuk pedig mosolyogva bólogatott és ismételtetni kezdte: „Drágakő a lótuszban. Drágakő a lótuszban.” Az egyik a földet nézte és a fejét vakarta: „Drágakő a lótuszban?”

Buddha nem nyugodott bele, hogy nem értik és így kiáltott:

– Nézzetek rám, megmutatom nektek a drágakövet a lótuszban. Látjátok? Most látnotok kell!

Nem, ne így nézzétek, ne így a szemetekkel, hanem belsőleg nézzétek a belső látásotokkal, hiszen én is csak belsőleg tudom megmutatni.

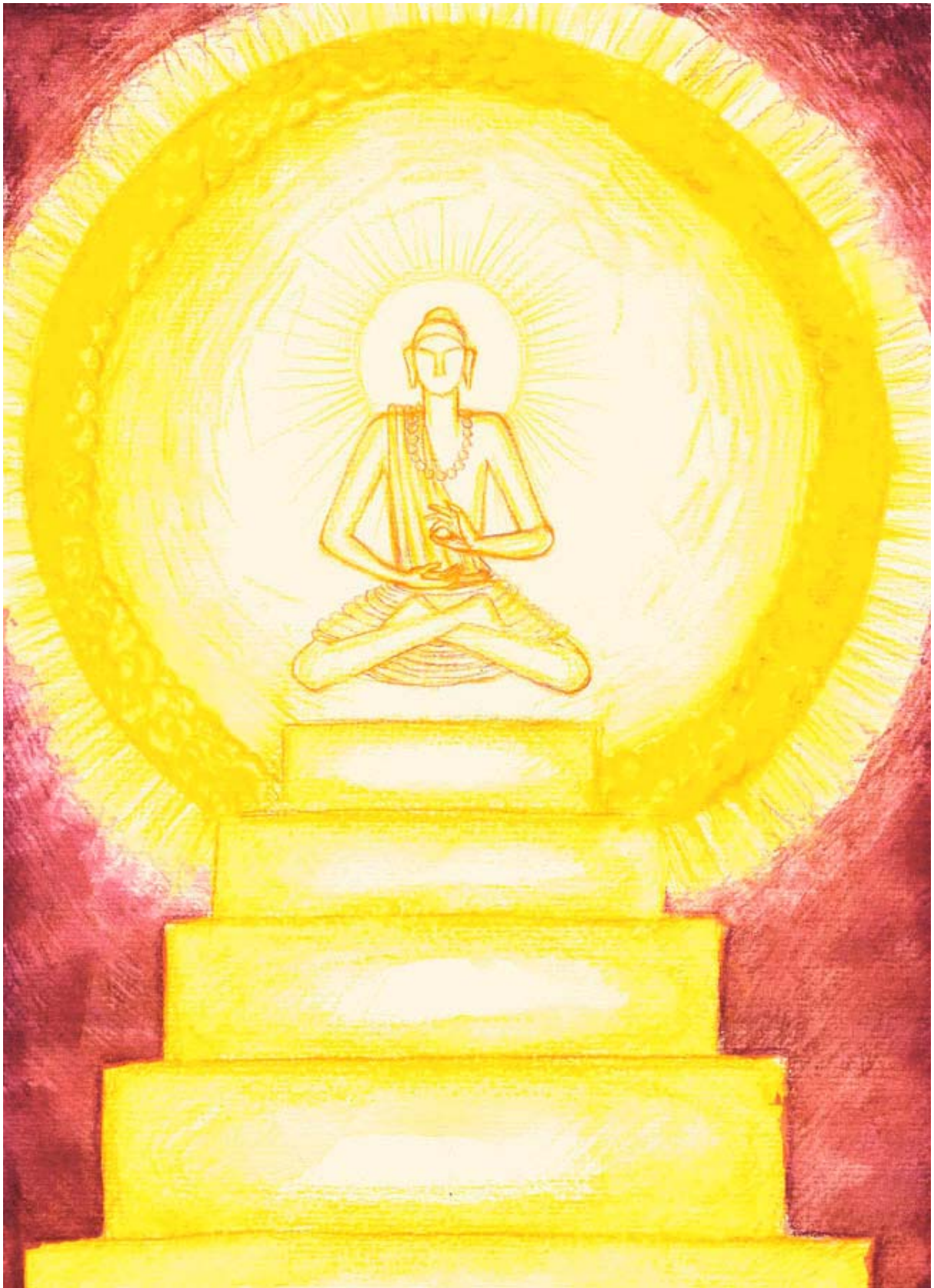
Néhány tanítvány hunyorgott, mások egyre nagyobb zavarba jöttek: „Drágakő a lótuszban?”

– Na jó. – sóhajtott fel Buddha. – Drágakő a lótuszban, ez az egyetlen dolog, amit tudni érdemes.

Jegyezzétek meg!

Azzal elment egyet sétálni és otthagya a tanítványokat. Arra gondolt, hogy miért is nem mondta megint meg nekik azt, amit már többször is szeretett volna nekik megmondani:

„Tudjátok mit? Most menjetek szépen haza, és éljétek boldogan, amíg meg nem haltok.”

Mese a bukott angyalról

„Nem az a fontos, hogy ki voltál,
hanem az, hogy ki leszel.”

Rekael felhőről felhőre ugrált, míg végre a távoli báránnyfelhő szélén meglátta a fehér madár-alakot, ahogy összekuporodva ült, szárnyait a felhőre hajtva és a Földet nézte. Egy pillanatra megállt és rácsodálkozott a hófehér szárny szélborzolta piheszállainak táncolására. Szél!

– Szia Boriel! Megint itt vagy?

– Nézd a fákat, látod, úgy mozognak a levelek, mintha mindegyik külön élne, olyanok, mint a tenger hullámozása a szélben. Látod a fűszálak is külön-külön mozognak. – nem nézett a testvéreire és úgy folytatta – Mindent tudok a fűről, mitől zöld, mitől nő, és ha nagyon akarom látom a fűszálak szélén a kovaszilánkokat is, amitől megvágják az emberek kezét, de nem tudom a fűről azt, hogy milyen mezítláb szaladgálni rajta. Tudod mire vágyom Rekael? Szaladgálni szeretnék a fűvön mezítláb!

Boriel Rekaelre nézett.

– Mit akarsz csinálni? Le akarsz menni?

– Az újramintázásért úgyis le kell mennünk nem igaz? Hát akkor miért ne ?

– Igen, de te nem az újramintázásért mész, hanem a fűért.

– Lemegyek Rekael, így döntöttem. Lesz ott egy kertem, és fű is lesz benne és minden.

– Nem félsz, hogy nem találsz majd vissza? Tudod mennyien mentek le és elnyelte őket a forgatag, eltévedtek, és a végén már azt sem tudták kik ők? Te is én is láttuk már kedves testvéreinket a Földi világban vakon és süketen tévelyegni és szenvedni sőt voltak, akik még rosszabb helyre kerültek végül. Nem túl nagy kockázat ez? Nem tudhatod mi fog veled odalenn történni, nem lehetsz biztos benne, hogy visszatálalsz.

– Rekael, a Valóságban vagyunk, semmi bajunk nem eshet, ne felejtsd el. Találkozunk még, ne félj testvér! Atyánk szeretete és kegyelme mindenhová elkísér bennünket. Te értesz igaz, és nem fogsz sajnálkozni többiekkel együtt, hogy lám Boriel is aláhullott?

– Boriel, lehet, hogy egyszer én is akarni fogok valamit, ami lesz annyira értékes számomra, hogy mindennél fontosabb legyen. Boriel, ha felnézel a felhőkre, akkor ott leszek a legalsó felhő szélén, és ha éjszaka a csillagokra nézel, akkor a fejed fölött engem látsz majd.

A két angyal némán indult el a kapuhoz. Boriel mosolyogva nézett vissza még egyszer, mert az angyaloknak nincsenek könnyei.

Stephen Hawking és az angyal

„Egy angyal, aki képes az extra dimenziók érzékelésére is, tudná...”
(Stephen Hawking)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy angyal. Ez az angyal egy vidám, szemfüles, kalandvágyó angyal volt, általában minden érdekelte kivéve a kötelességeit. A természet-tudományok különösen vonzották, így ismerkedett meg Stephen Hawking műveivel is.

Az angyal többször is elolvasta a „Világegyetem Dióhéjban” című könyvet, mert egyrészt ez volt a kedvence, másrészt néhány részt többszöri olvasásra sem sikerült megértenie. A bránok tetszettek neki legjobban, de a fekete lyukakat is izgalmasnak találta. Sokat gondolkozott azon, hogy milyen lehet igazán közelről egy fekete lyuk. Addig-addig próbálta megérteni, míg arra jutott, hogy inkább megnéz egyet.

Mielőtt elindult meglátogatta Stephen Hawkingot, aki éppen otthon volt és a tolószékében ült. Az angyal mosolyogva megállt mellette és így köszöntötte:

– Jó napot kívánok, Hawking úr! Elnézését kérem, hogy zavarom! Rekaelnek hívnak, angyal vagyok és azért jöttem, hogy elmondjam Önnek, hogy nagyon tetszik a „Világegyetem dióhéjban” című könyve. Ön olyan sokat foglalkozott már a fekete lyukakkal, hogy arra gondoltam, hogy hátha érdekelni fogja egy. Az a tervem ugyanis, hogy megnézek egyet közelről, és ha van kedve kísérjen el. Biztosan érdekes lesz.

Stephen Hawkingnak tetszett az ötlet és azonnal el is indultak. Az angyal először nyitott egy fényörvényt, amin keresztül kirepültek a Föld fölé.

– Nézze, Hawking úr, ott a Föld! Tetszik?

Az angyal az űrben is nyitott egy fényörvényt, amely itt egy kerek lapnak látszott, nem volt alatta semmi.

– Látja Hawking úr, ez egy fényörvény – magyarázta az angyal vidáman – szerintem ez hasonlít legjobban a fereglyukakra. Ebbe beleugrunk és oda megyünk ahová csak akarunk. Ebben fogunk a fekete lyukhoz utazni.

– Hogy lehet irányítani?

– Hát, nem tudom, csak annyit kell mondani, hogy legyünk egy kisebb méretű fekete lyuknál, és már ott is vagyunk. Hawking úr, most hogy mindketten csak mint információ vagyunk jelen, nem tegeződhetnénk?

– De, hm...

– Akkor jó! – kiáltotta vidáman az angyal – Stephen, fogd meg a kezem és ugrás!

Egyszerre vettek nagy levegőt – csak megszokásból – és beleugrottak a fényörvénybe. Egymás kezét fogva csúsztak benne, mint egy csúszdában, és több csavar és hurok megtétele után kiértek egy kisebb fekete lyukhoz. A fekete lyuk nem volt túl nagy és ritmikusan zizegett, vagy zúgott.

– Hallod, zizeg?

– Igen én is hallom.

Egy kissé megilletődötten álltak a fekete lyuknál, amikor az angyal meglátta, hogy Ganésa isten megjelenik. Elég tapasztalt angyal volt, ezért abból, hogy Ganésa odajött rögtön gondolta, hogy veszélyes helyen vannak, tehát jó lesz vigyázni.

– Stephen, nézd! Ott jön Ganésa!– rángatta meg útitársa kezét az angyal és magában jót mulatott Stephen meglepődött arca láttán.

– Ganésa, Ganésa! – kiabált az angyal és integetett.

Amikor Ganésa közelebb ért, megkérdezte:

– Ganésa, ezért jöttünk, hogy megnézzük belülről a fekete lyukat. Kérlek mondd meg, hogy belemehetünk-e? Ha belementünk vissza tudunk majd jönni?

– Bele lehet menni és ki is lehet jönni. – mondta töprengve Ganésa – Igen, csináld, majd meglátjuk mi lesz.

Leereszkedtek óvatosan a fekete lyuk felszínére egészen az eseményhorizontig.

– Most meglátjuk, hogy ki tud-e jönni a lélek egy fekete lyukból. – viccelődött az angyal. – Mi vagyunk az információ és most áthaladunk az eseményhorizonton. OK?

– Gyerünk! – kiáltotta Stephen és lassan, mintha egy fekete tóba ereszkednének bele, belesüppedtek a fekete lyuk felszínébe.

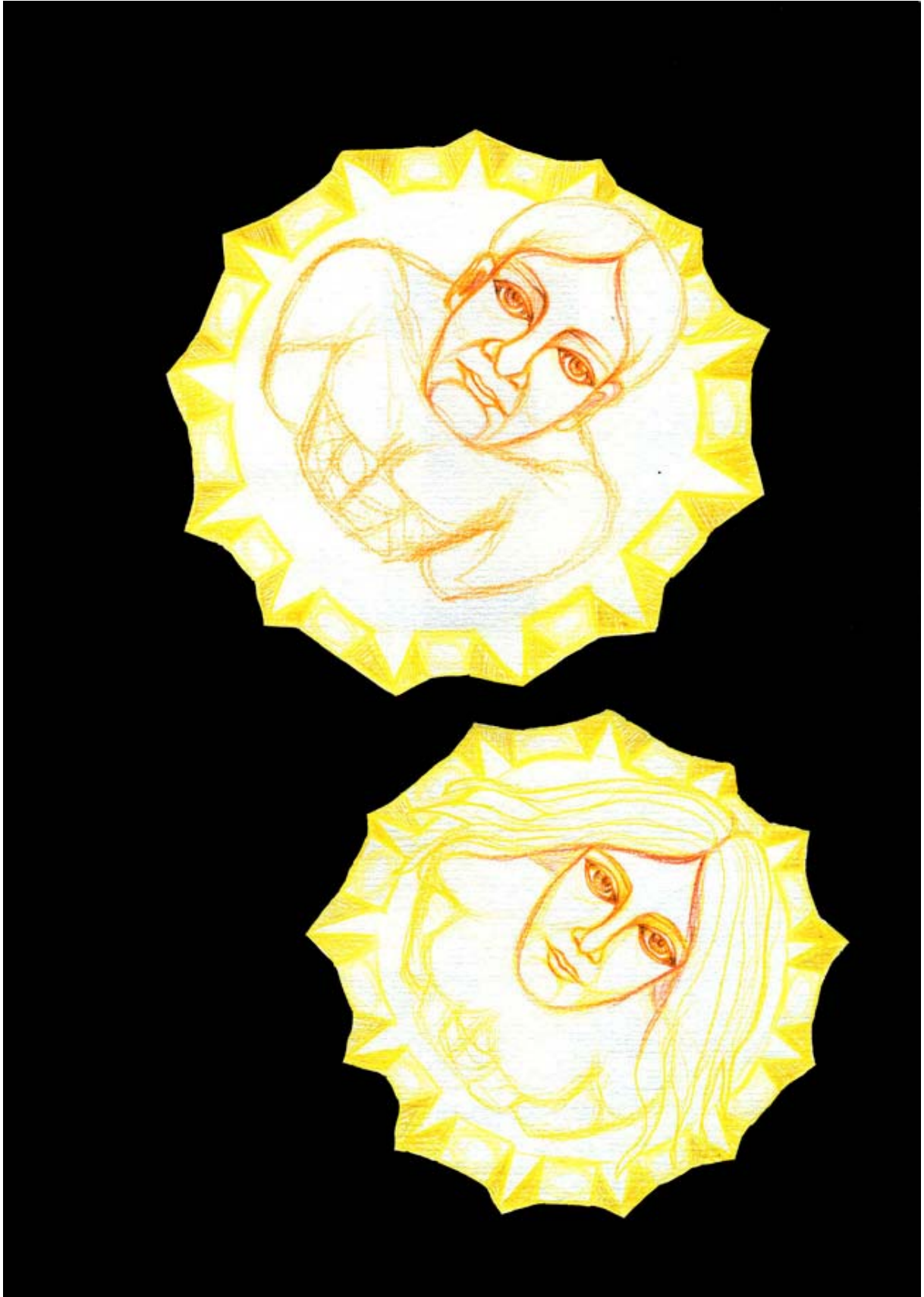
Az eseményhorizont kívülről teljesen átjárható volt, mint mondjuk egy vízfelület, belülről pedig egy aranygömb szilárd belsejének tűnt. Tapogatták a felületét, nem lehetett rajta kimenni. Világos volt belül, de nem volt vakító.

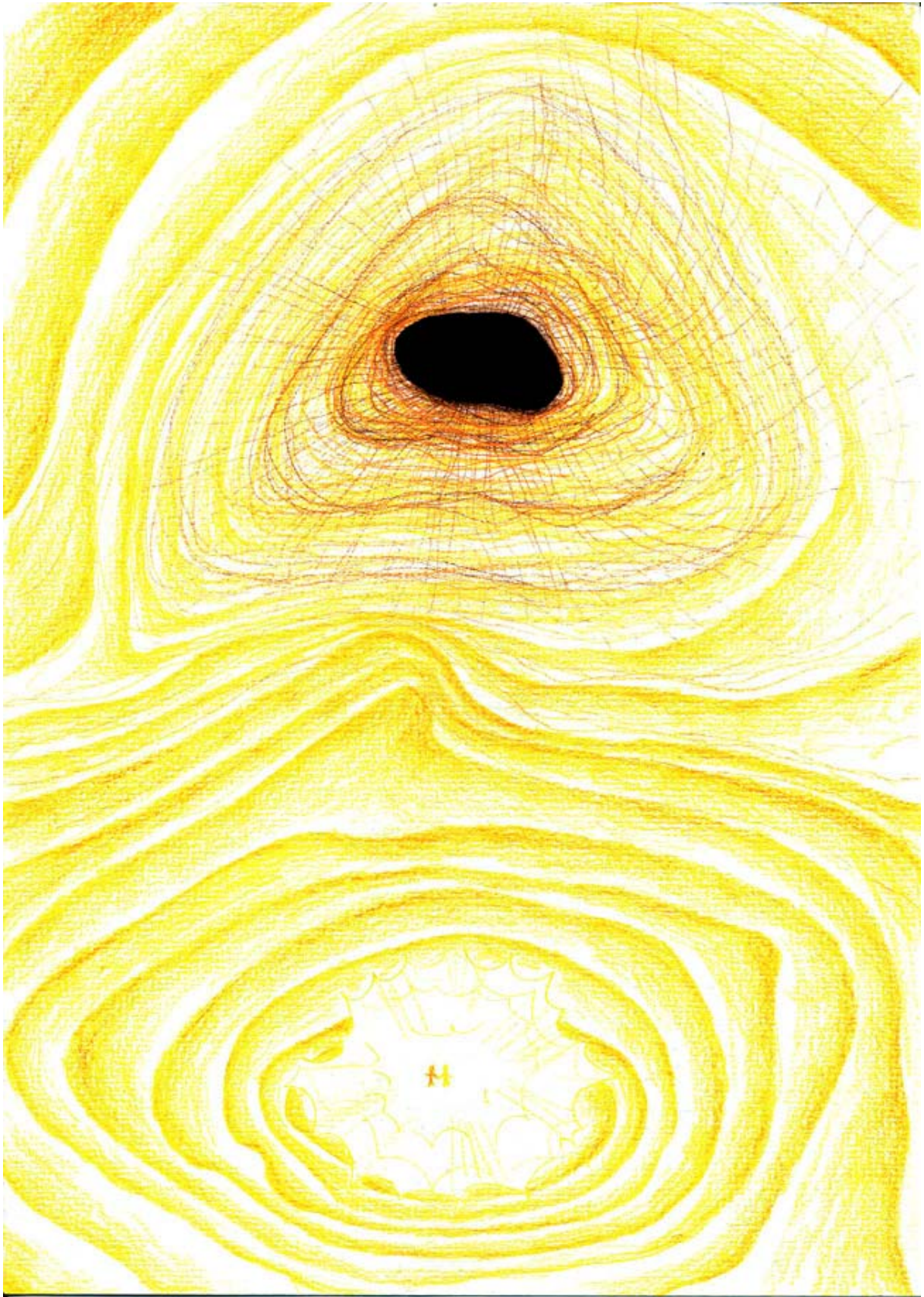
Egymásra néztek, szavak nélkül is értették egymást. „Gyerünk !” Ketten egyszerre törtek ki a fekete lyukból. A testük körül összetört az eseményhorizont, mintha üvegből lett volna, majd amikor keresztülértek rajta nyom nélkül összezárt. Az angyal némi önelégültséggel a hangjában így szólt:

– Látod, kijut az információ a fekete lyukból, ha akar, mert a szabad akarat az is Isten Törvénye, nemcsak a Heisenberg-féle határozatlansági reláció.

Stephen nem szólt semmit csak egy félmosoly játszott az arcán, mert az jutott eszébe, hogy vajon hogy jön ide a Heisenberg-féle határozatlansági reláció. Aztán megbeszélték az eddig történeteket és arra az elhatározásra jutottak, hogy visszamennék körülnézni, mert az előbb túlságosan sietve távoztak.

Visszamentek. A térben lebegtek egy kicsit eltávolodva az eseményhorizont arany falától. Bent egy világító fénymag volt, ezt nézték, aztán hirtelen az aranygömb elkezdett torzulni, hátrafelé megnyúlt és egy csővé alakult, egy hatalmas átjáró lett belőle, aminek a vége sötétbe nyúlt és elkezdte őket húzni, ekkor elengedték egymás kezét. Az angyal érezte, hogy nem akar odamenni az alagútba, de legnagyobb meglepetésére minden akarata ellenére elkezdett csúszni a járatban a valami felé, amiről kezdte már sejteni, hogy micsoda. Oldalra nézett, látta, hogy Stephen is az alagutat nézi, és tudta, hogy nem tud rajta segíteni, mert magán sem tudott. Az alagút mélye kegyetlen erővel húzta az angyalt, egy gondolata sem maradt, magatehetetlenül zuhanni kezdett.

Egy hatalmas tarajos hullám zúdult rá, ettől eszméletre tért és jött Ganéssha. Ganéssha hatalmas lett, kitört a térből, áttörte a világok közötti hárttyát, mintha egy pókhálón menne keresztül és amikor a Naprendszerbe megérkezett a tenyerén tartotta őket. Ezt mondta az angyalnak derűs, nyugodt hangon:

– Látod, hiába van szabad akarata, mégis csak akkor jut ki az információ a fekete lyukból, ha elég nagy a hite. Ez is Isten Törvénye.

Az angyal úgy pihegett a Bajokból Szabadító Isten tenyerén, mint egy ázott veréb. Lesütötte a szemét és nem szólt semmit, mert nagy hatást tett rá, ahogy Ganéssha az imént egyszerűen átment a világ határán, ami utána szépen összeforrt, mintha ott sem lenne. Ganéssha a Nap mellett letette őket.

– Megnézzük közelebbről? – kérdezte Stephen a Napra mutatva.

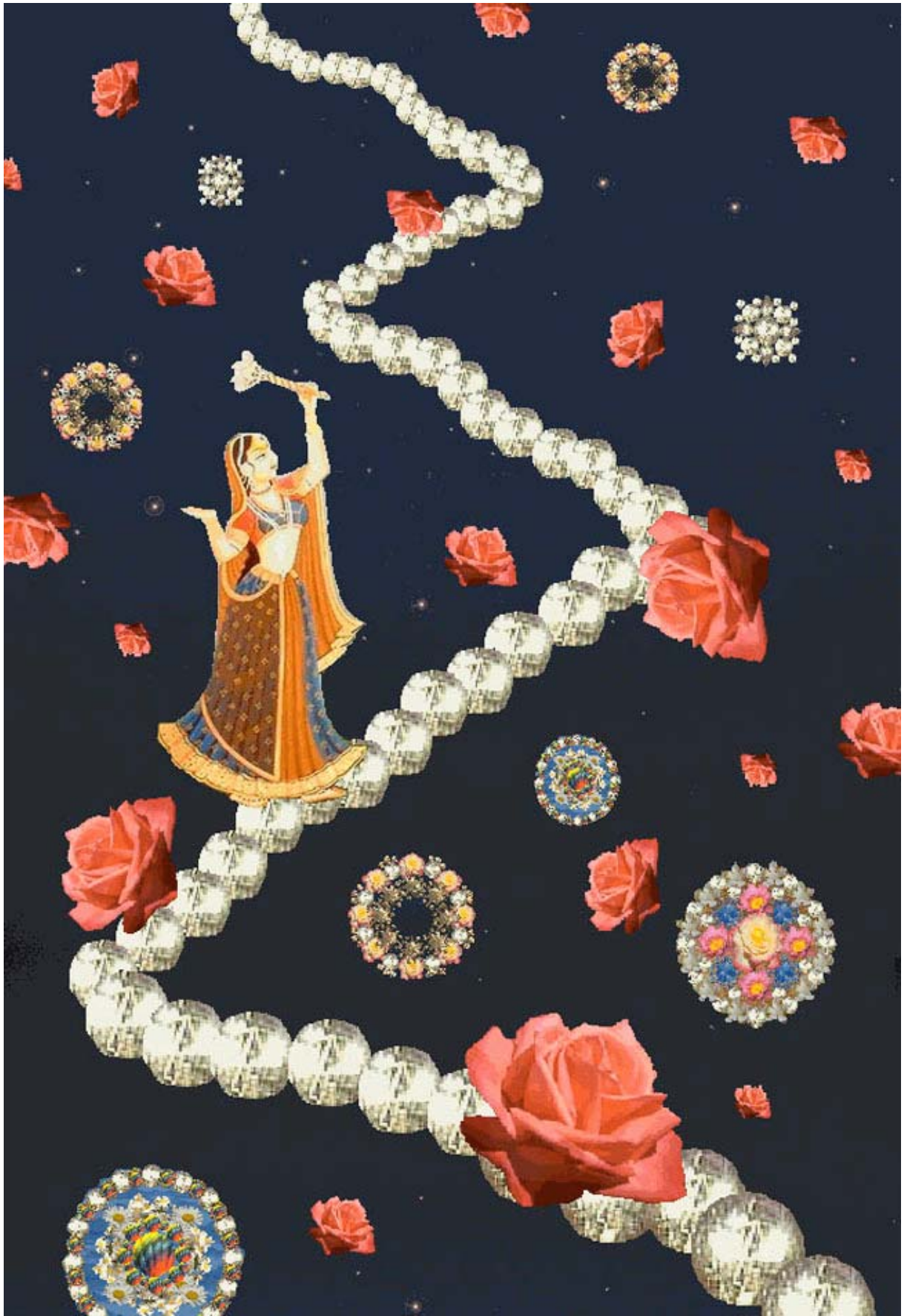
– Nekem ennyi elég volt mára, menjünk haza kérlek! – mondta az angyal.

Ekkor kirepült egy aranysárkány a Napból, amin igazán már egyikük sem lepődött meg és annak a hátára felülve jöttek vissza a Földre.

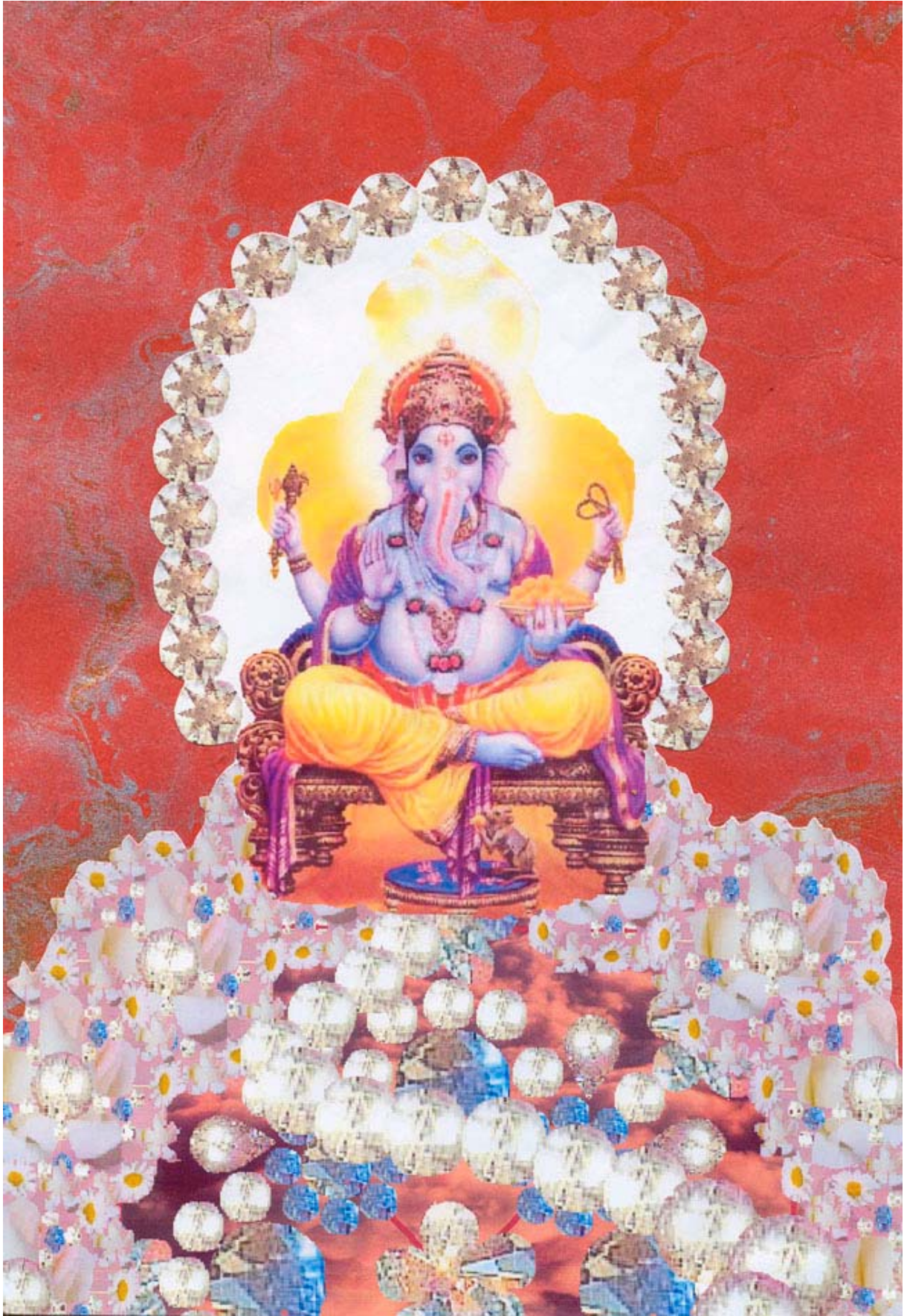

Gyöngyjáró leány

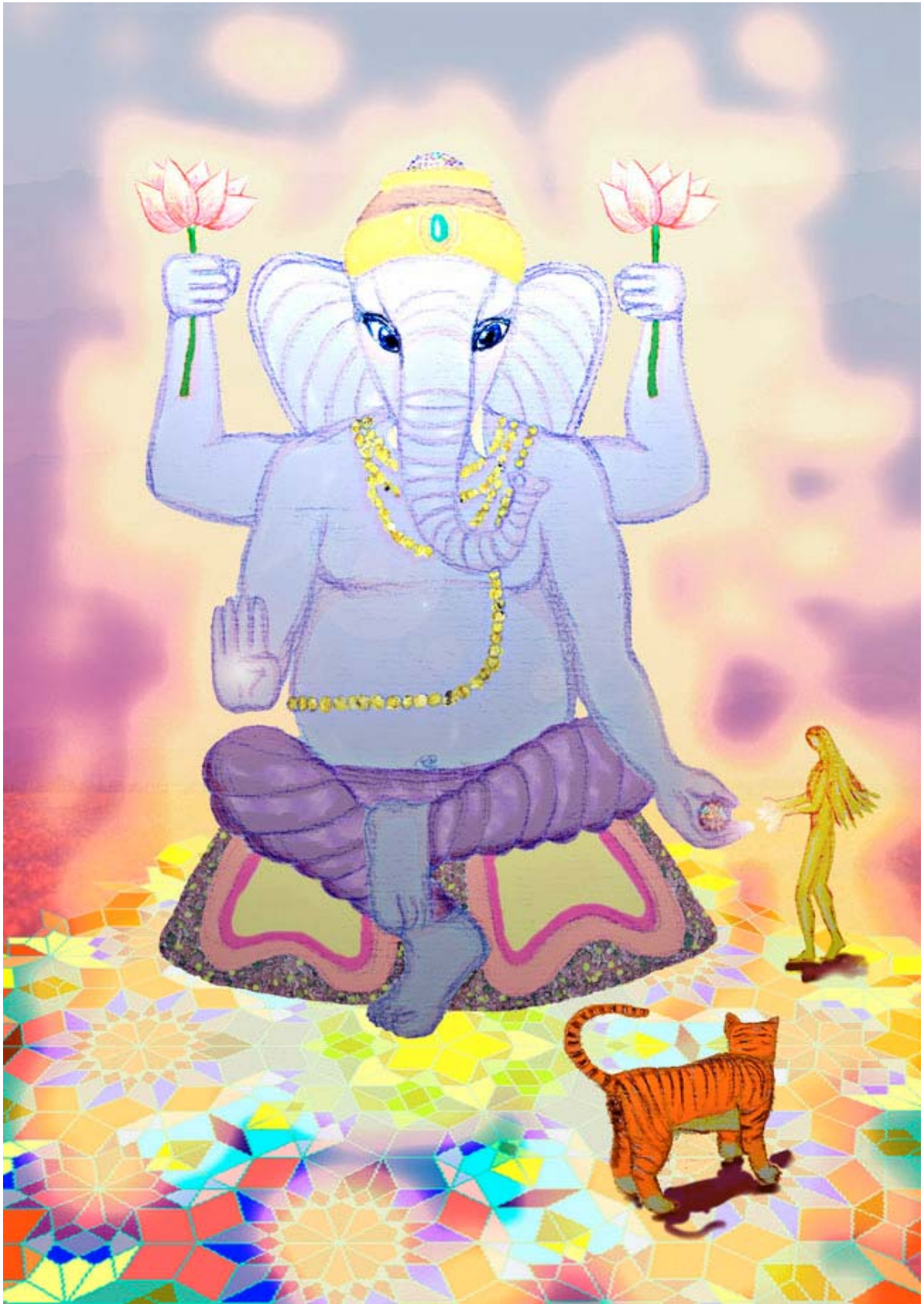
Gyöngyjáró lány, gyöngyökön jár
gyöngyökön jár, kincset talál.
Ne hajolj le Gyöngyjáró lány,
menj végig a gyöngyök útján.

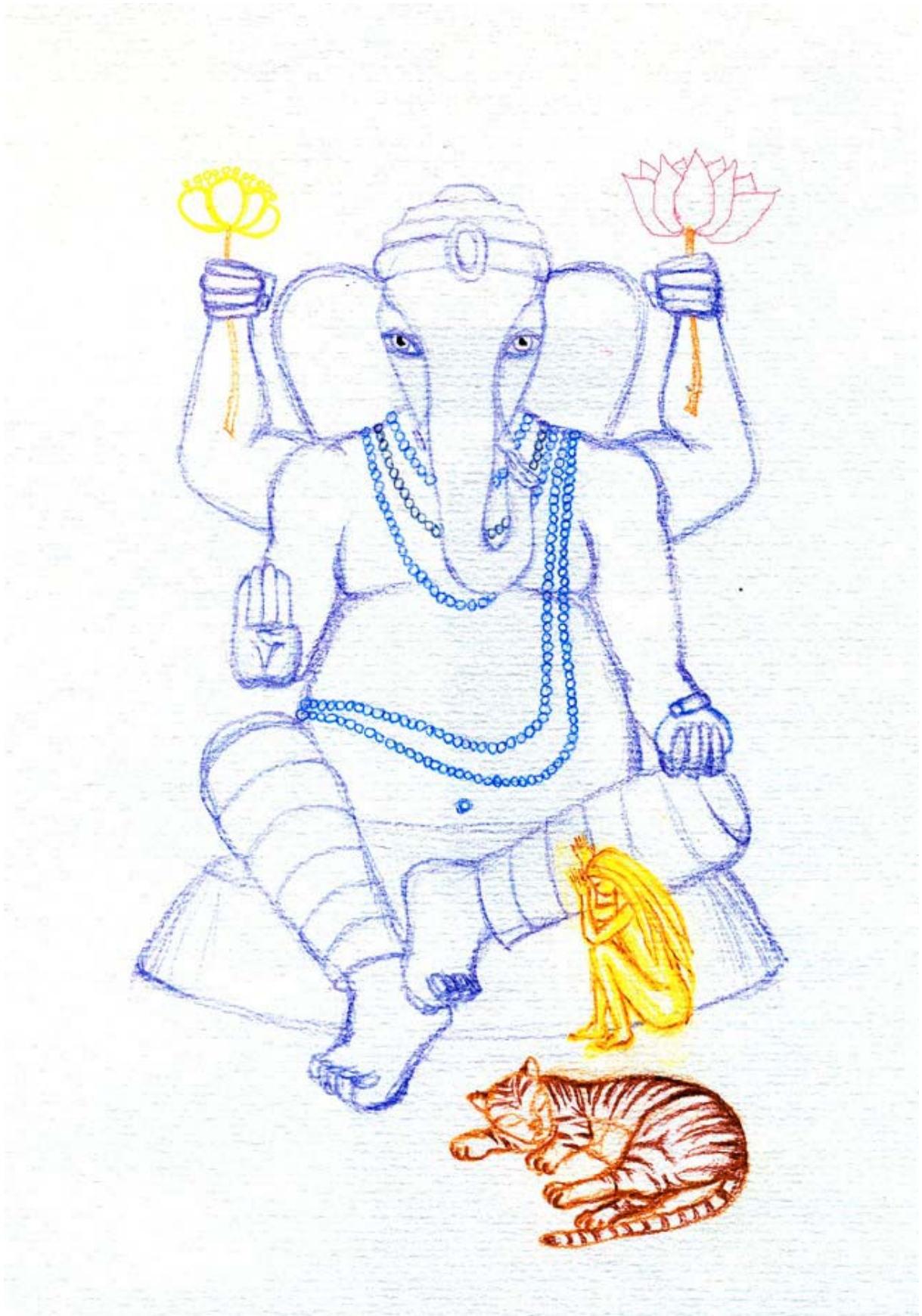
A gyöngyök útja a trónhoz vezet,
a Kincsvilág szívéhez vezet
Ganésa, Ganésa Kincsvilág Ura
odavezet a gyöngyjáró útja.

Ganésa, Ganésa, szíve a világ,
nincsen semmije, övé a világ.
Ne hajolj le Gyöngyjáró lány,
menj végig a gyöngyök útján.

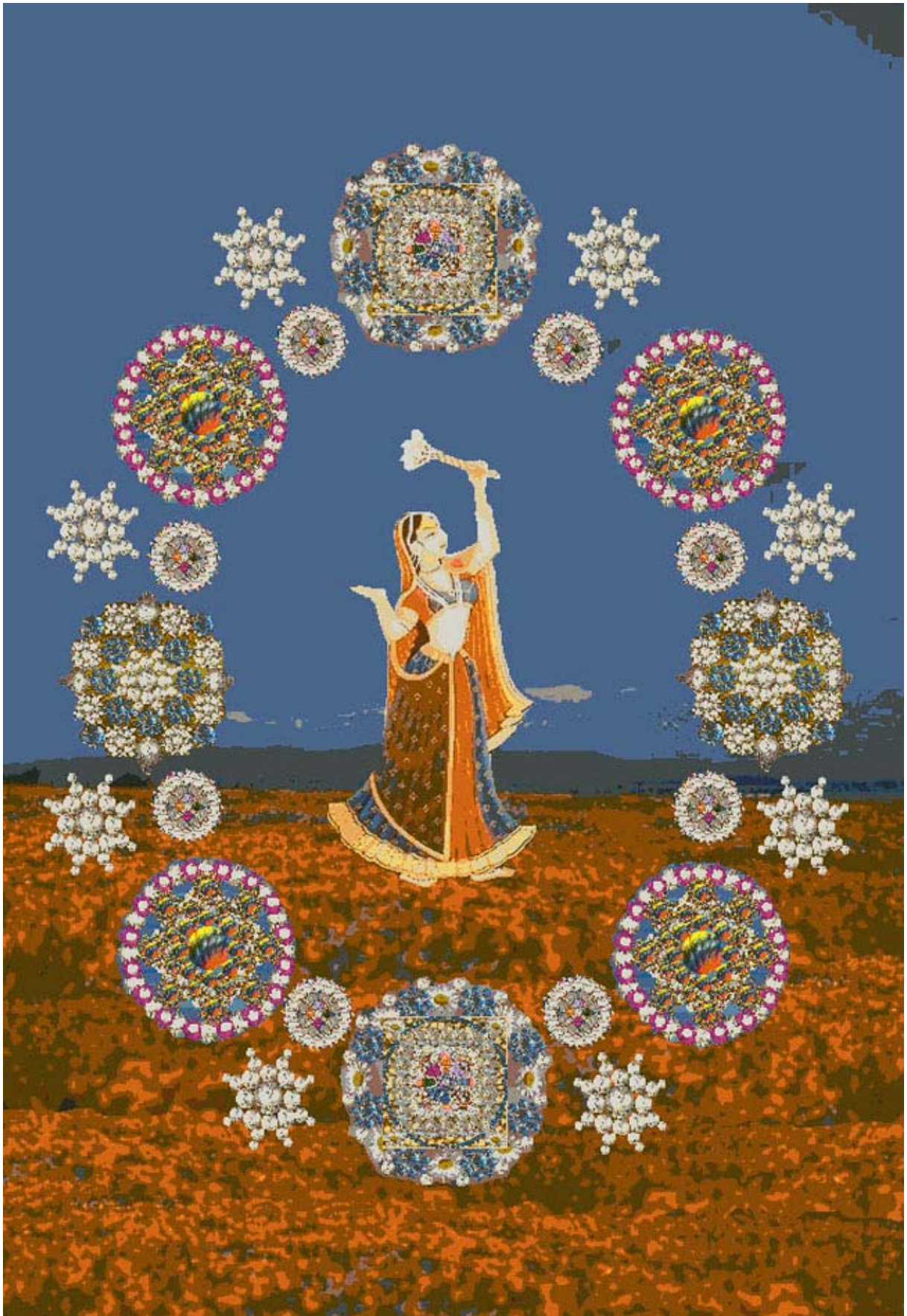
Ganésa Kincsek Ura megmondja neked,
ha nincsen semmi, minden a tied.
Ha sikerül felnőned megérted azt,
hogy minden kincset csak belül találhatsz.

Gyere vissza Gyöngyjáró lány,
hozd el a kincseket szórd le reánk!

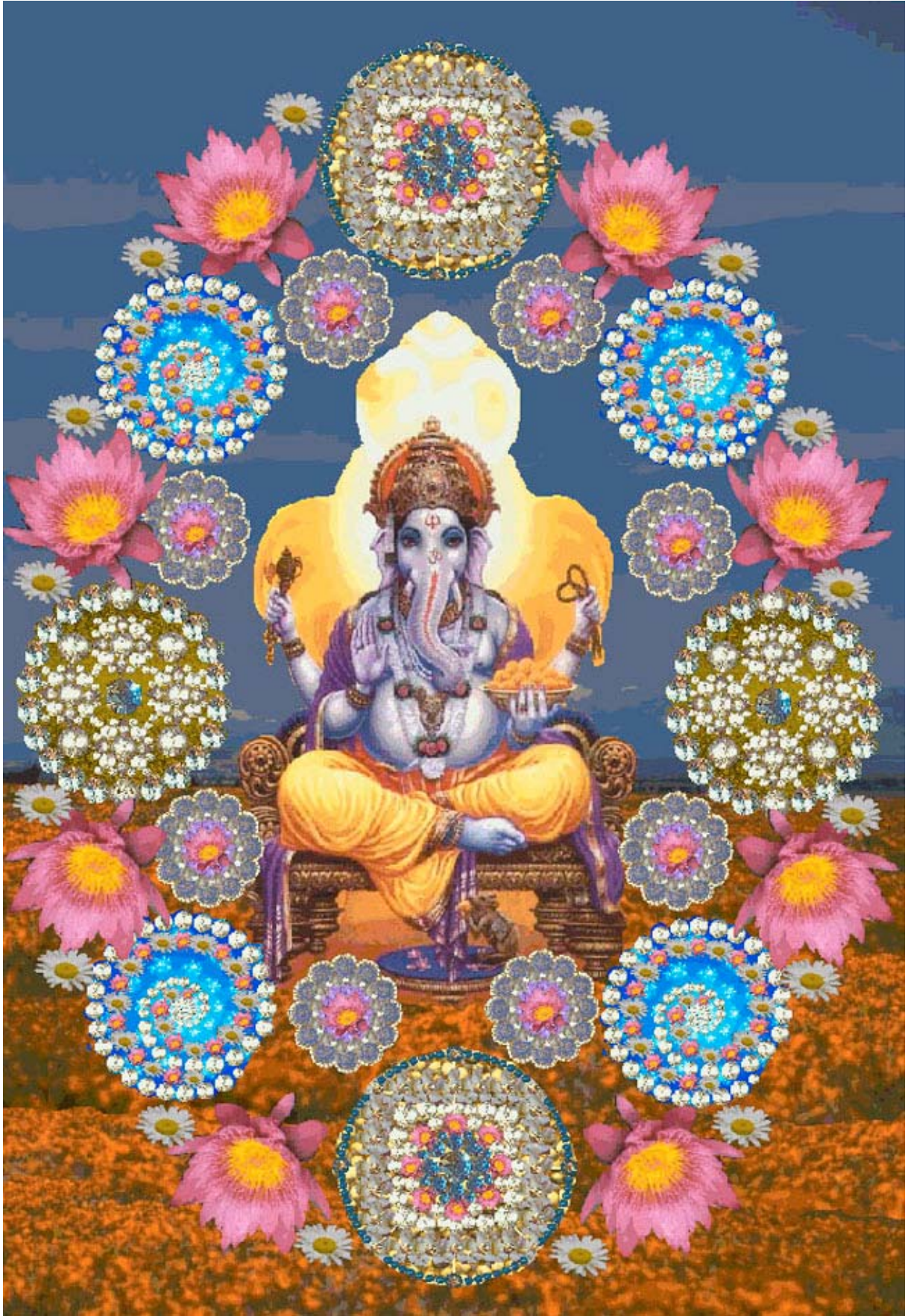
Ha a földre lép a Gyöngyjáró lány
kincsek fakadnak a lépte nyomán.

Ha a földre lelép a Gyöngyjáró lány
rózsák fakadnak a lépte nyomán.

Ha a földre lelép a Gyöngyjáró lány
a Kincsvilág is a földre száll.

A szegény kisfiú

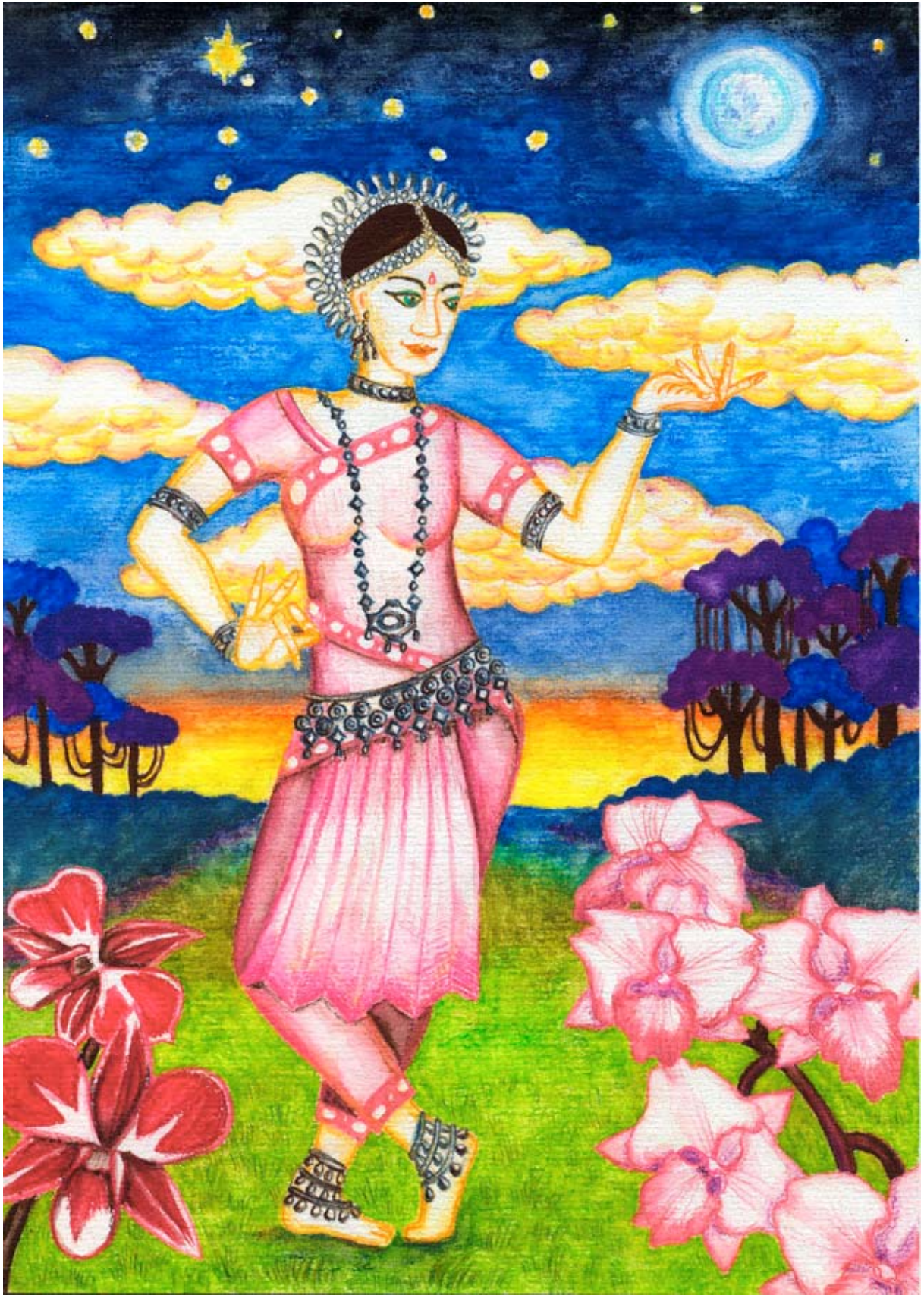
Ötven éves lettél, szegény maradtál,
pedig a pénzed már halmokban áll.
Ha tükörbe nézel megértheted,
hogymeg kéteves kisfiú maradt a neved.
Szegény kisfiú tartsd a kezéd,
a kincseidet odaadom neked.
Szegény kisfiú tartsd a kezéd,
a királyságodat elnyerheted.
Ha sikerül felnőned megérted azt,
hogymeg minden kincset csak belül találhatsz.
Ganéshta Kincsek Ura megmondja neked,
ha nincsen semmid, minden a tied.

A gladiátor

„A Sötétség nem az ellenfeled,
hanem a másik feled.”

A gladiátorok lihegve meredtek egymásra a porond közepén, a plebsz dühödten üvöltött, biztatva őket, hogy folytassák a harcot. Mindkét gladiátor több sebből vérzett. Az egyik sisakot viselt, fegyvere a hagyományos szigony és háló volt, a másiknál csak egy egyenes kard volt. A kardos most a harc szünetében nézte meg jobban ellenfelét, akinek arcát nem láthatta eddig a sisak miatt. Az addigi harc során már mind a ketten felmérték egymást és érezték, hogy méltó ellenfelet kaptak, aki ugyanolyan képzett, agyafűrt és erős, mint ők. Mind a ketten tudták, hogy ezúttal emberükre akadtak és megérezték, hogy ilyen erős ellenféllel még sohasem kellett küzdeniük. Egyikük sem mozdult, a tömeg elégedetlenül üvöltött, hangjuk egy kutya-falka csaholásához volt hasonlatos. A sisak mögött megvillant valami, a harcos két szeme, a sisakos és a kardos felismerték egymást: „Én vagyok!” Mindketten egyszerre gondolták: „Igen, én vagyok saját magam legkeményebb, legyőzhetetlen ellenfele, ez az a harc, amiben mindenképpen veszítek.” A két harcos szobormereven állt, majd egyszerre dobták el a fegyvereiket, egymáshoz léptek és megölelték egymást. Ahol a két gladiátor összeölelkezve állt hirtelen egy hatalmas fényvillanás látszott, amelyben egy rózsaszín és kék színben játszó gömb bontakozott ki. A gömbben egy lány állt. A tömeg elnémult a váratlan fejleményeken csodálkozva. A fénygömb eltűnt, a lány kitérte a karjait és abban a pillanatban felcsendült a zene, amely az egész arénát betöltötte, a lány pedig táncolni kezdett.

Kenyér és galamb

Egyszer volt, hol nem volt élt egyszer egy királyfi, aki beleszeretett a tengeri sárkánykirály lányába és élete kockáztatásával el is nyerte a kezét. A menyegző előtt még elutazott a saját országába, hogy a dolgait elrendezze, de megígérte a jegyesének, hogy hamarosan visszatér.

Telt múlt az idő és a királyfi nem bukkant fel a gyöngyházpalotában. A hercegnő magányosan búslakodott a szobájában és még a bohóchalak sem tudták felvidítani. Egy napon aztán elhatározta, hogy egy élete egy halála, ő bizony a kedvese után indul és megkeresi. Felvette a szolgálója kopott hínárpapucsait és moszatköpenyét és így elálcázva szökött ki a palotából. Nagy sokára el is érkezett a vőlegénye várához, ahol éppen nagy ünnep volt: a királyfi lakodalmát ülte a szomszéd király lányával. A hercegnő először nagyon elbúsult, de aztán gondolt egyet és süttött nagy hirtelen egy kerek kenyeret és abban elrejtett egy hófehér galambot. Beállt ő is az ajándékozók sorába, és amikor rákerült a sor átadta a kenyeret a királyfinak. A királyfi átvette a kenyeret, rámosolygott a hercegnőre és így szólt:

– Köszönjük jóasszony az ajándékodat! – majd intett a szolgálóknak, akik tálcára tették a kenyeret és kivitték a teremből. A hercegnő állt, és az jutott eszébe, hogy egyszer egy mesében olvasott hasonló történetet, de az valahogy máshogy végződött, amikor is az egyik katona megragadta a karját és odébb lóditotta. Esetlenül meghajolt a királyfi felé, aki akkor már a következő ajándékhozót fogadta és kikóválygott a teremből. Szinte azt sem tudta, hogy hol jár, alvajáróként botorkált ki a várból. Jó darabig gyalogolt, míg egyszer csak elétoppant egy öregember.

A hercegnő rögtön megismerte az Öreg Bölcsöt és így szólt hozzá:

– Öreg Bölcs, kérlek mondd meg, hogy mit rontottam el, mindent úgy tettem, ahogyan kellett: megsütöttem a kenyeret, elrejtettem benne a galambot és mégsem történt semmi, az én szeretett jegyesem nem ismert fel engem és mostanra már el is vette feleségül azt a másik asszonyt.

– Hát, lányom, tudod, nem csináltál semmit rosszul. Adtál neki kenyeret, odaadtad neki a galambot. Most már az ő dolga, hogy feltöri-e a kenyeret.

A hercegnő sokáig állt szótlanul, majd az Öreg Bölcshez fordult:

– Fel fogja törni azt a kenyeret?

– Nem tudom, de ha igen azt te meg fogod tudni.

HA

Egyszer volt hol nem volt, élt egyszer egy lány, aki nagyon boldog volt. Egy olyan világban élt, amely összesen egy szobából állt. Ez a szoba nagyon egyszerű szoba volt, nem volt ablaka, csak ajtaja, az egyik oldalon egy szekrénysor állt, rengeteg könyvvel, mellette egy kényelmes kinyitható kanapé volt, fotel és dohányzóasztal. A parkettázott padlón puha, bolyhos szőnyeg. Az ajtóval szemben egy nagy falitükör függött. A lány olyan boldog volt itt, hogy sosem jutott eszébe, hogy bárhová is menjen. A férjével éltek itt ketten, a férje minden reggel elment dolgozni akkor ruhákat válogatott számára, és elkészítette a reggelit. Amíg a férje haza nem jött addig olvasott, rajzolt vagy hímezgetett. Rendszerint elfoglalta magát valamivel, de igazából csak várakozott, arra várt, hogy szeretett férje hazatérjen. Boldogan ugrott fel a dolgozóasztala mellől, vagy a fotelból, ha az ismerős lépéseket meghallotta a folyosón. Nevetve ugrott a férje nyakába, amikor belépett, aki ugyanolyan gyengéden és szeretettel ölelte át, mint azon az első napon, amikor megismerkedtek. A lány számára minden csók olyan volt, mint a legelső.

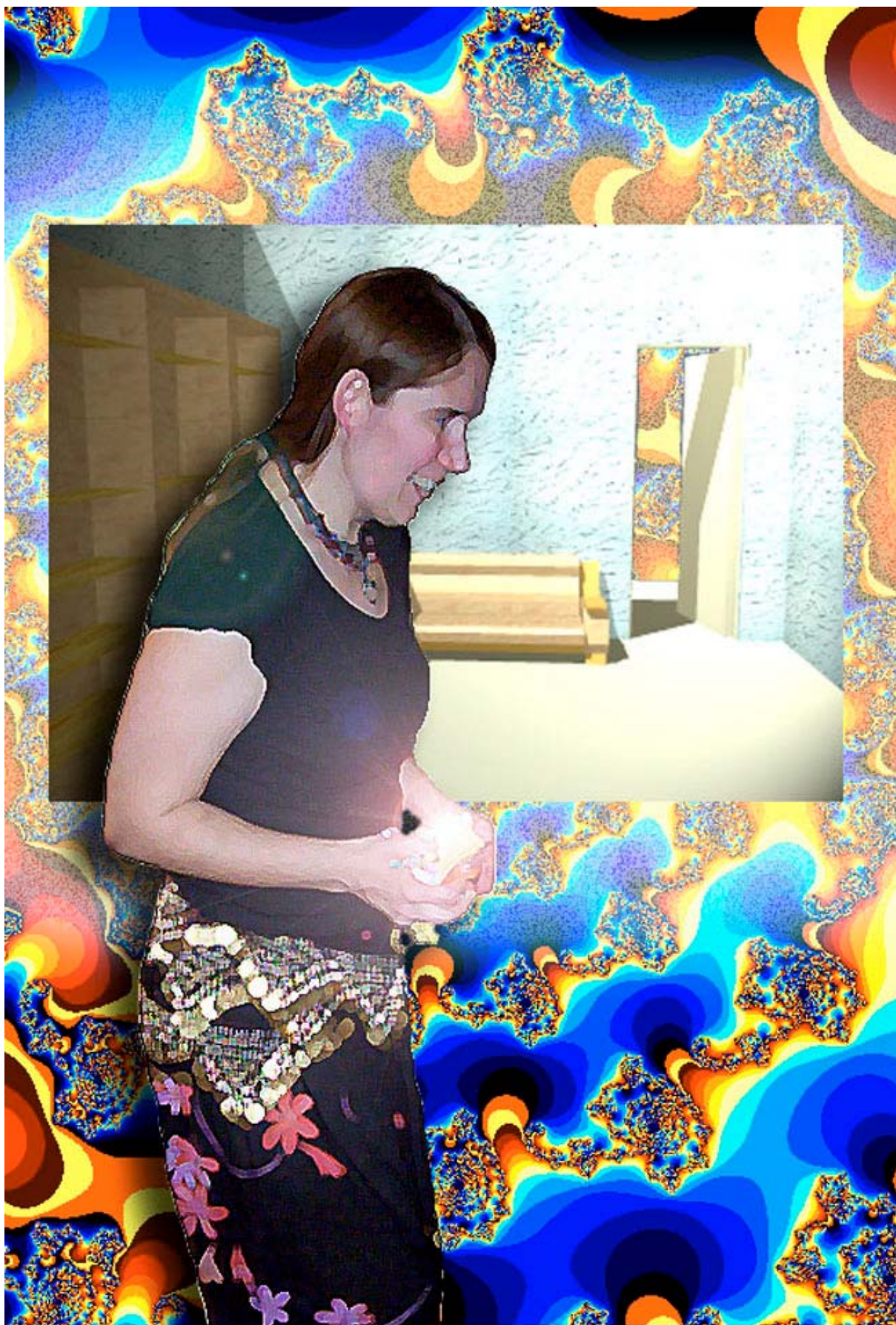
Sosem ment ki a szobából még a folyosóra sem. A szoba ajtaja néha nyitva maradt, akkor látta a folyosó rózsaszín kőmintás padlólapjait és festett falát. A tükör a lány számára inkább szobadísz volt. Nagyon tetszett neki a dúsan faragott, aranyozott ráházása, ha elment mellette mindig megbámulta a faragásokat, hogy milyen szépek, de sosem nézett bele.

Egy napon amikor felébredt legnagyobb csodálkozására egy halványzöld szobában találta magát, egy virágmintás hálóing volt rajta és egy kedves, fehérköpenyes doktornő hajolt föléje.

– Nyugodjon meg, most már minden rendben lesz. – mosolygott rá a doktornő.

– Hol a férjem? – kérdezte a lány bizonytalanul.

– Már értesítettük, hogy azonnal jöjjön, mert maga magához tért. Nemsoká itt lesz.

A Magyarság Kincse

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány. Ez a lány a születésnapján elhatározta, hogy Istentől kér egy ajándékot a Magyarság Kincsét, azért kérte ezt az ajándékot, mert szerette volna szétszítani, hogy mindenkié legyen, aki magyar embernek vallja magát Isten előtt. Isten azt felelte neki, hogy övé lehet a kincs, de meg kell keresnie.

A lány nem tudta, hogy hol keresse a Kincset, ki tudja megmutatni az odavezető utat, kitől lehetne segítséget kérni. Ki tudja merre...? A lány ekkor visszaemlékezett egy gyermekkori mesére, ami arról szólt, hogy Csaba királyfi, aki a Csillagösvényen lovagolt el, megígérte, hogy visszajön, ha hívni fogják. A lány eldöntötte, hogy egy élete, egy halála, megkeresi Csaba királyfit és megkéri, hogy jöjjön vissza, mert a magyaroknak segítségre van szüksége, és mutassa meg a Magyarság Kincsét.

Elindult hát Csaba királyfi után. Felugrott a Csillagösvényre és elkezdett szaladni rajta. Szaladt-szaladt, ki tudja meddig, mígnem meglátta, hogy Csaba királyfi és csapata éppen előtte lovagolnak. Nagyon megörült, hogy utolérte őket és kiáltozni kezdett:

„Csaba királyfi, Csaba királyfi, várj meg! Miért mentél el, gyere vissza hozzánk! Várj meg!” A lovasok megtorpantak, visszafordultak és lassan léptetve közeledtek. A lány állt és elkerekedett szemmel nézte őket: Csaba királyfi aranyszínű átlátszó, vonalakkal rajzolt, méltóságos alak volt, akárcsak a többiek. Amikor odaértek hozzá a lány térdre borult Csaba királyfi előtt és így szólt:

„Én, Naphold, a sámán a magyarok nevében megadom a tiszteletet Neked Csaba királyfi, csak ne hagyj el bennünket, és térj vissza hozzánk.”

Csaba királyfi némán nézte a lányt egy ideig, majd lehajolt és felemelte a földről, felültette a lovára és lassan léptetve visszavitte a földre, a csapat némán kísérté őket. A zöld fűre érve leemelte a lányt a nyeregből és menni készült. A lány látta, hogy a lovasok indulnak vissza az égre, és kétségbeesetten fordult Csaba királyfihoz:

„Ne menj el, most már maradj itt velünk, kérlek!”

Csaba királyfi a lányra nézett és így felelt:

„Nem lehet, nem maradhatok, mert elszakadt a lánc és kidőlt a Világfa.”

„Kérlek, bocsáss meg nekünk, szeretném jóvátenni, amit vétettünk, és rendbe hozni a dolgokat. Nézd, ez az én ajándékom, kérlek fogadd el!”

Azzal összetette a két kezét, lehunyta a szemét és csinált egy ragyogó, szivárványszínű szeretet örvényt. Az örvény kezdetben kicsi volt, de egyre nagyobb lett és amikor a lány kinyitotta a szemét látta, hogy ő áll az örvény közepén és körbe-körbe lovagolnak körülötte a lovasok az örvény mentén, ami egyre nagyobb lett. Ez a szeretet-örvény különösen szépre sikeredett és a lány boldogan mosolygott. Ekkor hirtelen eléhullott a Kettészakadt Lánc, a lány pedig, mint egy álomban, meg sem gondolva, hogy mit tesz, csengő hangon kiáltotta:

„Én a sámán a szeretet erejével összeforrasztom a Kettészakadt Láncot.”

Megragadta a szétszakadt két felet és összekovácsolta a szeretettel, de akkor fekete lovasok vágattak elő a csillagos ég egy pontjából keresztülszakították a láncot. Jöttek-jöttek a lovasok át a Tejút Hasadékán.

„Vágtáznak a lovasok, vágtáznak a gyilkosok!” – hallotta a lány a kiáltást, de nem tudta, hogy honnan is jött. A lány látta, hogy ennek fele se tréfa és így kiáltott:

„Öregisten, Öreg Bölcs, Turul Anya, Madár Anyám, gyertek, segítsetek meg!”

Egy szempillantás alatt ott termett Öregisten és Turul Anya és odaálltak Csaba királyfi mellé. Mindhárman várakozóan tekintettek a lányra aki felemelte a kezét és megpróbálta befoldozni a szakadást az égen. Rátette a kezét a nyílásra és fennhangon így kiáltott:

„Íme, lezárom a Tejút Hasadékát az ötágú pecséttel!” A lány az égen támadt nyílásra tapasztotta a tenyerét, amely lezárult és nem jött többet egy lovas sem át rajta. Amikor csend lett a lány felemelte a Kettészakadt Lánc két végét és ezt kérdezte:

„Csaba királyfit, Turul Anya, Öregisten, mondjátok meg, hogy megtehetem-e, összeforraszt-hatom-e a Láncot?”

Csaba királyfi, Turul Anya és Öregisten mindhárman igennel válaszoltak, így hát a lány összeillesztette a lánc két végét és a szivárványszínű kozmikus szeretettel összeforrasztotta. Mikor elkészült, a lánc eltűnt, a lány pedig a három csendesen álló alak felé fordult, feléjük nyújtotta a két tenyerét és így szólt:

„Kérem hát a Magyarság Kincsét, hogy szétszthassam, mert újjákovácsolódott a régi szövetség, megint ép a lánc.”

Ekkor lehullott egy fényes mag az égből és egy fehér Világfa nőtt ki belőle, fehér törzsű, virágzó fa. Csaba királyfi pedig mosolyogva, zengő hangon kiáltotta:

„Bármikor hívhattok most már, bárki magyar szólíthat és akkor eljövök és megsegítem.”

„Csaba királyfi, mutasd meg nekem, hol van hát a Magyarság Kincse, nem magamnak kérem, hanem mindenkinek, kérlek add a kezembe, hogy szétozthassam.”

Hirtelen egy vakító villám csapott le, és a lány látta, hogy egy kristálygömb lebeg a tenyere fölött. A gömb forgott és fényesen világított, aztán kettévált és a két rész távolodni kezdett egymástól és csak egy lánc kapcsolja őket össze. A lány nem értett ebből semmit, pedig többször is lejátszódott ez a jelenet, mintha a gömb szeretett volna neki valamit mondani, amit ő képtelen volt meghallani. „Hátha a felső világban tudják, hogy mit akar ez jelenteni!” – gondolta a lány, azzal belépett a Világfába és felsétált a szokott módon „egyenes derékkal” a Világfán a felső világba. A Világfa tetejére érve nem a felhős kék eget látta, hanem a csillagos fekete eget és egy szózatot hallott:

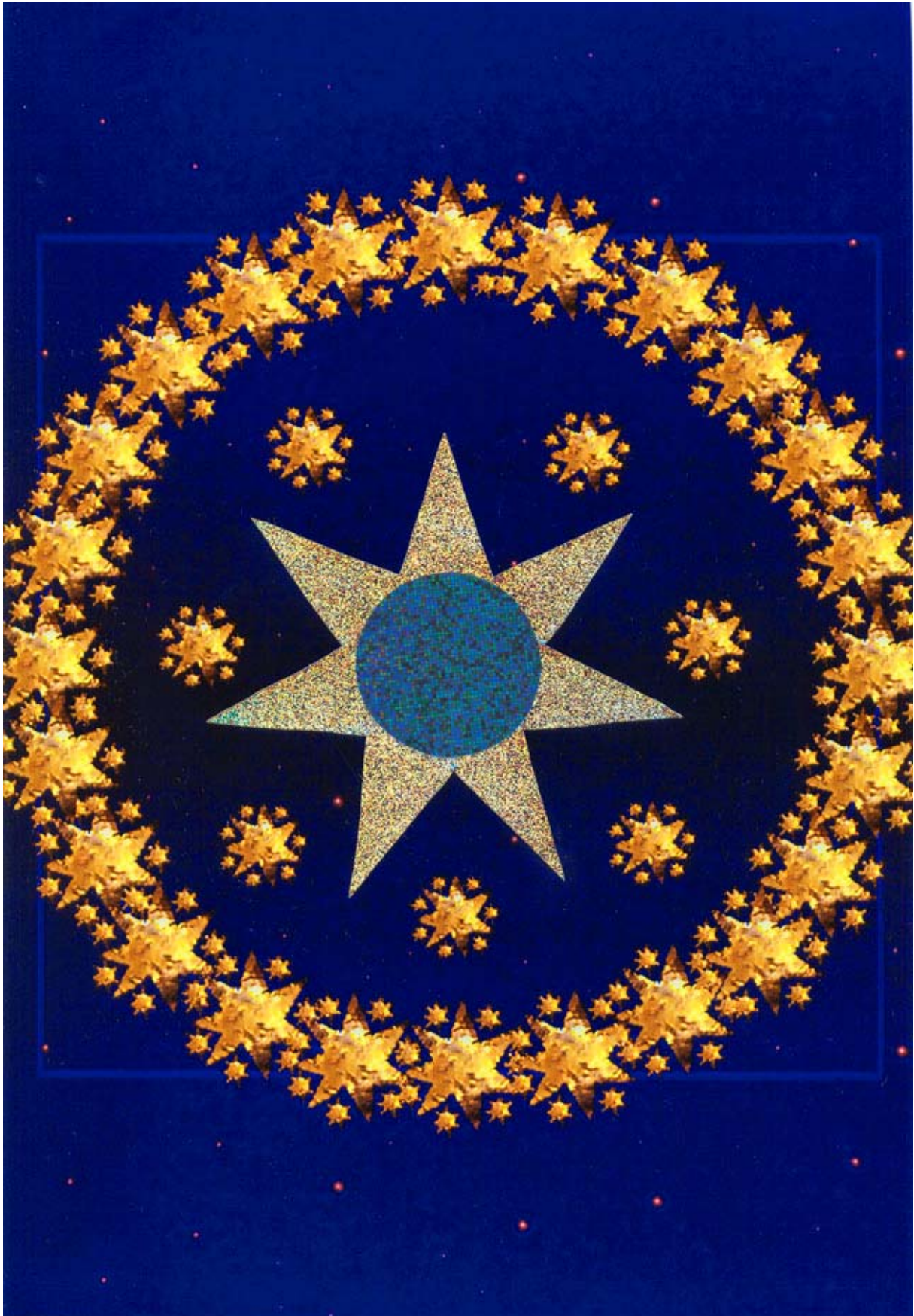
„Csillagemberek, csillagot viselnek, csillagokba térnek.”

A csillagos égre érve körülnézett és látta, hogy a Tejúton áll megint. Nem messze tőle pedig ott volt Nimród, vagyis az Orion. A lány állt és ahogy jobban megnézte az Oriont látta, hogy a három csillag szokatlanul fényesen ragyog az övében. Amint az egyiket megérintette, az a kezébe röppent. Csillaggal a kezében visszasétált a Világfán a földre. Csaba királyfi, Turul Anya és Öregisten már nem voltak ott a Világfa tövében, így hát ő is hazafelé indult.

Amikor hazaért jobban megvizsgálta a csillagot. A csillag gyönyörű volt, szivárványszínű fémből készült, a közepén egy körlappal és a szélén egyenletesen elosztva hét ág. Ahogy nézegette a csillagot, arra gondolt, hogy hogyan fogja vajon ezt szétoztani, mivel csak egy van belőle.

Este amikor felnézett az égre elsőként az Orionra esett a pillantása és ekkor értette meg:

„Mindent elvehetnek tőlünk, kigúnyolhatják és nevetségessé tehetik a nemzeti jelképeinket, elvehetik a Turul szobrainkat, szétdarabolhatják az országunkat, de ember legyen a talpán, aki az Oriont is elveszi tőlünk! Az Orion a mienk marad!” Kinyújtotta a kezét az Orion felé, és ekkor záporozni kezdett rá a csillagfény és az isteni erő elborította.

Sámántánc

Én a sámán a Világfán táncolok
berekesztem a Tejút Hasadékát
az ötagú pecséttel, a tenyeremmel.
Én istenem, Öregisten,
én istenem, Öregisten.
Én a sámán összeillesztem a láncot
a szeretet erejével.
A nap ragyog a tenyerembe,
a hold ragyog a szívembe.
A nap ragyog a tenyerembe,
a hold ragyog a szívembe.
A lánc eltéphetetlen.
Vágtáznak a lovasok,
vágtáznak a gyilkosok,
vágtáznak a lovasok,
vágtáznak a gyilkosok,
át a Tejút Hasadékán.
Csaba királyfi, Turul, Öregisten jelenlétében
új szövetség kötött, eltéphetetlen.

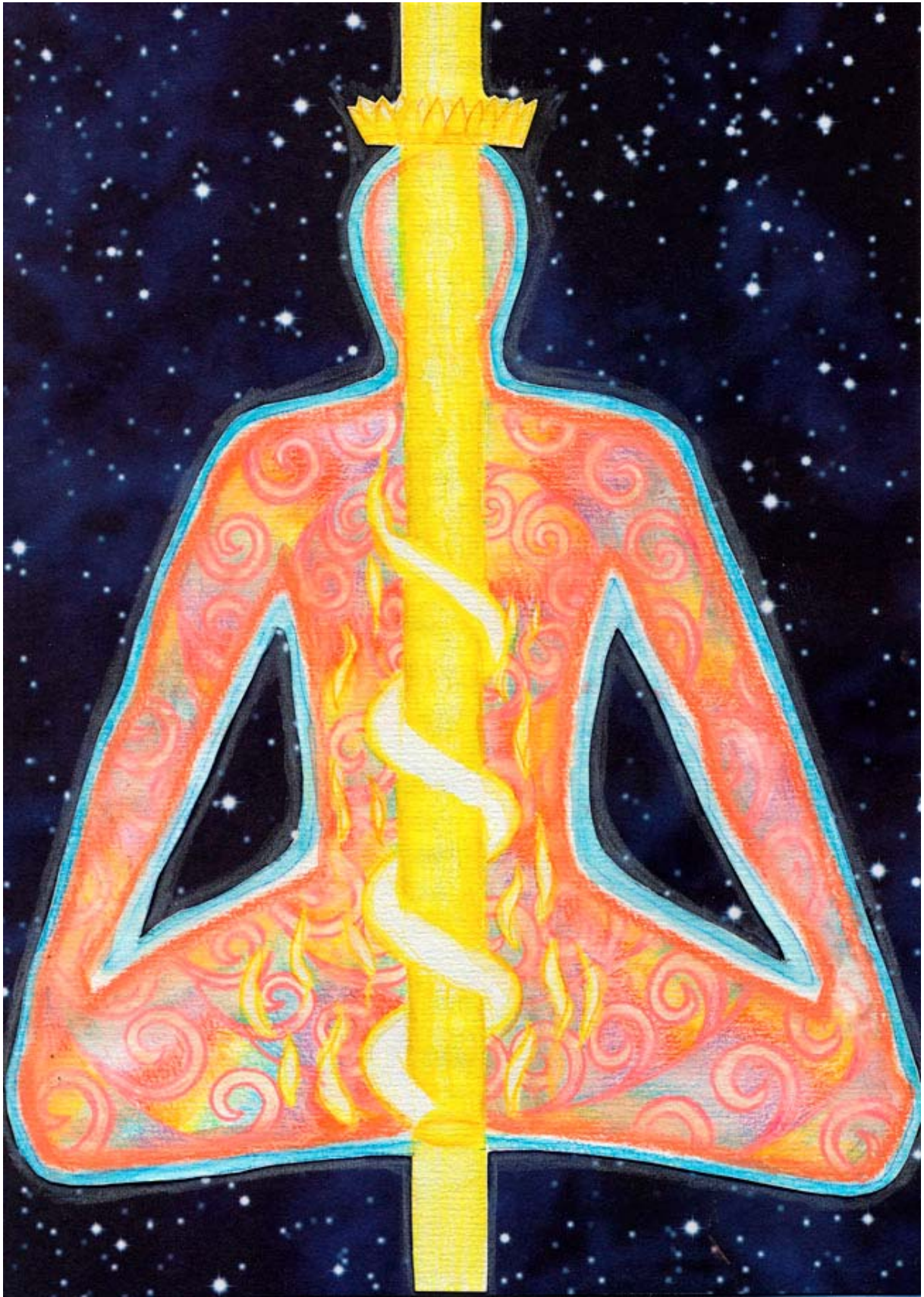
Csaba királyfi add a kezembe
a Magyarság Kincsét, hogy szétszthassam.
Elültetett ismét a Magyarság Fája,
fehér a Világfa, sárga a virága.
A szeretet nevében, Turul jelenlétében,
Öregisten jelenlétében
kérem a magyarságot és nem magamnak kérem.
Csaba királyfi el fog jönni
akárki magyar kéri,
Csaba királyfi akkor el fog jönni
és segít néki.
Magyarság kincse, magyarság vére, magyarság szíve.
Magyarság kincse, magyarság vére, magyarság szíve.
Fehér a Világfa, sárga virága.
Magyarság kincse, magyarság vére, magyarság szíve.
Én a sámán, daloló madár a Világfán.
Felmegyek a Világfán.
Magyarság kincse, magyarság vére, magyarság szíve.

Csillagemberek, csillagot viselnek,
Csillagot viselnek, csillagokba térnek.
Hunormagor két dalia, két egytest, -vér
Nimród fia.
Két egytestvér : ikertestvér,
egy test és vér, egy szív és vér.
A magyarság átka a megosztottsága
világos-világra, világos-világra.
Ikertestvér, egy szív és vér,
egy test és vér, egy szív és vér.
Nézz rám testvér, mondd ki testvér:
egy test és vér, egy szív és vér.
Csaba királyfi eljön,
a legszebb férfi a földön,
Három csillag az övön.
A magyarság kincse
csillagos öve.
Minden magyar ezt viselje!
Ne büszkén viselje,
mert az lesz a veszte!
Fény csillag, erő csillag,
fehér csillag, tiszta csillag,
szép csillag, ragyogó csillag.
A legszebb férfi és a legerősebb nő,
körött a szivárvány, övén a három csillag.
Nimród övén három titán csillag.
Nimród övén három titán csillag.
Ragyog a szivárvány.

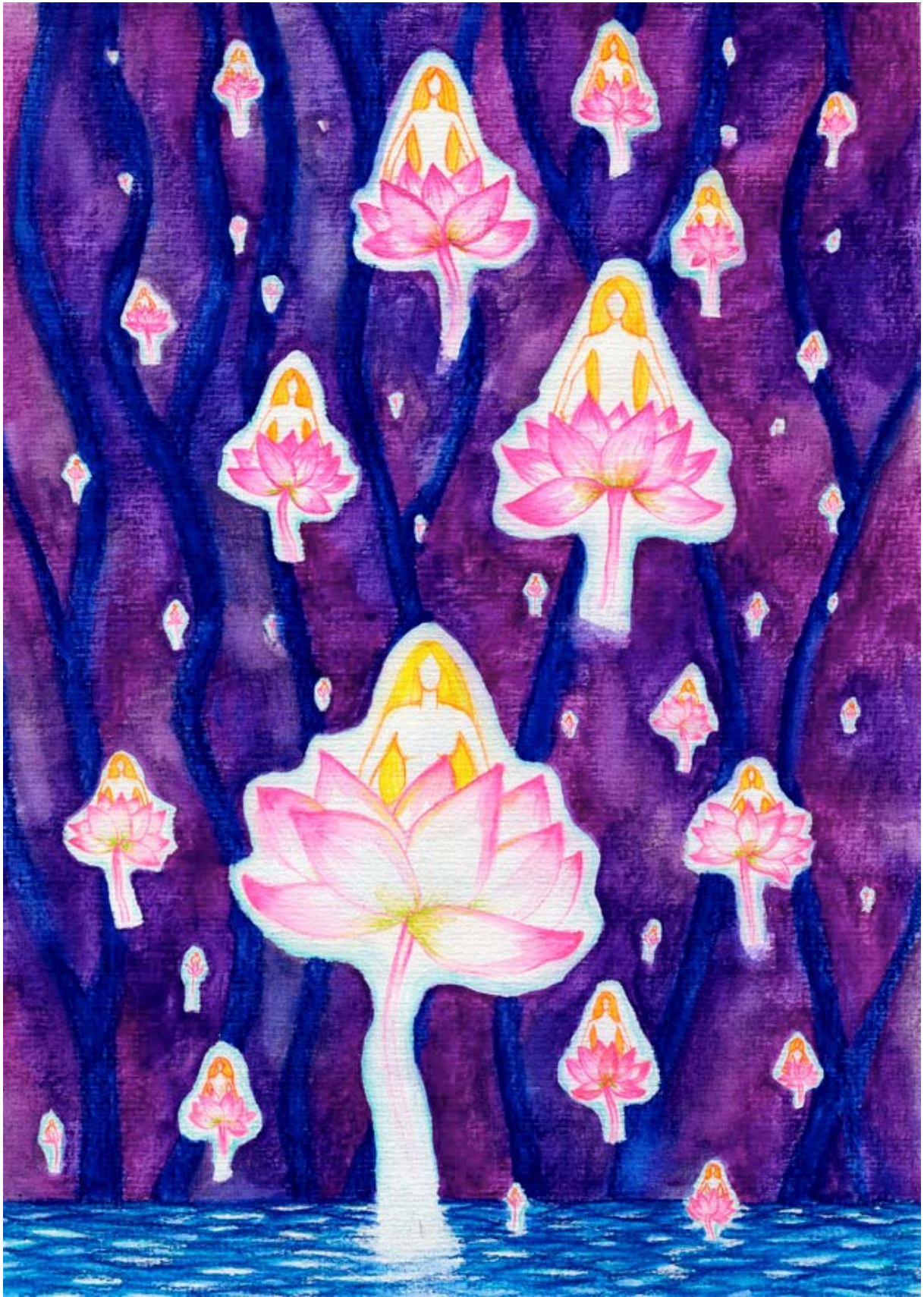

Három csillag,
ezer csillag,
három csillag,
millió csillag,
három csillag,
egy csillag.
Egy örök csillag.
Magyar ember nézz fel az égre,
Nézz fel az égre, az Orion övére!
Magyar ember : titán ember
Titán ember: csillag ember.
Titán, titán, titán!
Titán szivárvány.

Testvértánc

Hunormagor két dalia, két egytest, -vér
Nimród fia.
Két egytestvér : ikertestvér,
Egy test és vér, egy szív és vér.
Ikertestvér, egy szív és vér,
Egy test és vér, egy szív és vér.
Nézz rám testvér, mondd ki testvér:
Egy test és vér, egy szív és vér.
Nézz rám testvér, mondd ki testvér:
Egy test és vér, egy szív és vér.
Bántanak testvér, megölnek testvér,
Legyilkolnak testvér, segíts testvér!
Jöjj el testvér, ments meg testvér,
Állj mögém testvér, adj erőt testvér!
Védj meg testvér, jöjj el testvér!
Kedves testvér, egy szív és vér.
Nézz rám testvér, Csaba testvér,
Egy szív és vér, egy test és vér.
Nézz rám testvér, Nimród testvér,
Egy szív és vér egy test és vér.
Nézz rám testvér, Jézus testvér,
Egy szív és vér, egy test és vér.
Nézz rám testvér, Krishna testvér,
Egy szív és vér egy test és vér.
Nézz rám testvér, Buddha testvér,
Egy szív és vér, egy test és vér.
Nézz rám testvér, Maharsi testvér,
Egy szív és vér, egy test és vér.
Itt vagyok testvér, eljöttem testvér,
Egy szív és vér, kedves testvér.
Köszönöm testvér, hogy eljöttél testvér!
Köszönöm testvér, hogy nem bántasz testvér!
Köszönöm testvér, hogy elfogadsz testvér!
Köszönöm testvér, hogy vagy nekem testvér!

Prométheusz megmentése

„A tudó nem beszél,
A nem-tudó beszél.”
(Lao-ce)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, aki írt egy dalocskát arról, hogy neki mindenki a testvére. Nagyon szerette ezt a dalt és sokszor énekelte ha egyedül volt és nem hallotta senki.

Egy napon a kényelmes, báránybőrrel borított gyökér-foteljében ült és éppen a dalt énekelte, amikor maga sem igazán értette hogyan, de egy új versszak kelt életre benne:

„Nézz rám testvér,
Prométheusz testvér,
egy test és vér, egy szív és vér.
Megmentlek testvér,
állj mögém testvér
egy test és vér, egy szív és vér.”

Amint ezt kimondta egy éles süvítő hang kíséretében kirepült a gyökér-fészekből és a Tejútra zuhant.

Feltápáskodott és körülnézett. Nem ért rá töprengeni azon, hogy miért és hogyan került ide, mert a fekete Skorpió – Orion gyilkosa – már oda is ért hozzá és fenyegetően felé emelte méregzacskóját és fekete fullánkját. A Skorpió hatalmas volt, még egy elefántnál is nagyobb. A lány nem mozdult, hanem így kiáltott:

– Te ölted meg Oriont, a vadászt, és most ellenem támadsz? Engem is meg akarsz ölni?

A Skorpió nem felelt. A lány felemelkedett és körberepülte a fényes fekete testet. A Skorpió lengette a farkát, mintha valamit mondani akarna, de nem támadott. A lány leereszkedett a Skorpió elé és újból megszólította:

– Na, te szegény jószág, hát mit akarsz tőlem? Mentselek meg téged? Hát megmentelek, ha tudlak.

A Skorpió ekkor meglendítette a farkát, és a méregzacskója széthasadt mint egy virágbimbó és kiemelkedett belőle egy rózsaszín lóbuszvirág. A lóbuszfarkú Skorpió és a lány sokáig álltak egymással szemben és a lány végül megértette, hogy a Skorpió nem fogja megtámadni őt. Elővette a szeretetpor tartó iszákját, és egy jó marokra való rózsaszínű, gyémántsillámos szeretet-port szórt a Skorpióra. A szeretetpor gyémántjai szikrázva ütődtek a fekete hátpáncélhoz, amely hosszában felrepedt és kétoldalt lehullt a Tejútra.

A lány nagy meglepetésére a kettévált Skorpióból egy kék-fehér fény-delfin úszott elő. A delfin hátra sem nézve úszott egyre feljebb az égen, a lány pedig repült utána, mert szeretne tudni, hogy hová siet úgy. Nemsokára feltűnt előttük az Ég Közepe, oda tartott a delfin. Ahogy közeledtek az Ég Közepéhez, úgy vált egyre kivehetőbbé egy fehér, derengő, kerek folt, amely végül az egész eget betöltötte a fejük felett. A delfin egy könnyed mozdulattal beleugrott a foltba és el is tűnt benne.

A lány csalódottan hazafelé indult, amikor meglátott egy ösvényt kibontakozni az égen. Felugrott az ösvényre és futni kezdett rajta. Már leért az égről egy másik világba, amikor észrevette, hogy egy jókora máglya lobog sárgás-vöröses lángokkal a távolban.

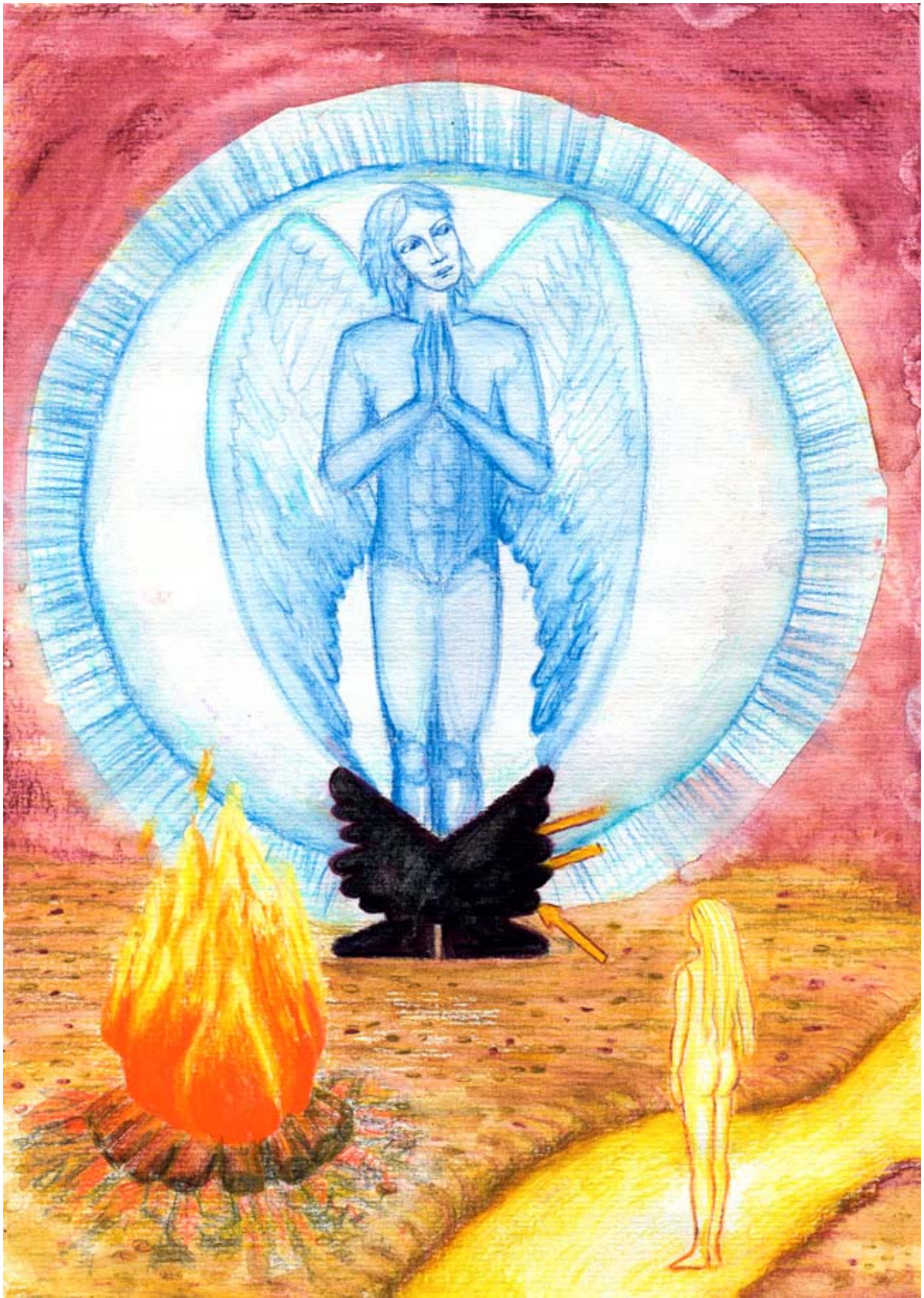
A máglya lángja magasra csapott és szikrafelhőt szórt a csillagtalan égre. A máglya mellett egy árnyék állt. Az árnyék nagyjából emberi formájú volt, de legalább kétszer akkora, mint egy ember. A lány rákiáltott:

– Hát te ki vagy?

Az árnyék nem felelt, csak a lány felé mozdult.

– Mit akarsz tőlem, mentselek meg?

Az árnyék nem mozdult, a lány pedig így gondolkozott magában: „Amíg nem harcolok, ő sem harcol, ha démon, akkor fény van benne, akkor szeretettel kell ellene harcolni, ha nem démon, akkor majd meglátjuk.” Azzal a lány belelőtt az árnyékba egy szeretet-nyilat. Ott, ahol a nyílvevő eltalálta az árnyék hasadni kezdett, és látszott, hogy fény van benne. Az árnyék végül teljesen felhasadt, kettévált és mint egy levetett ruha a földre hullott, helyén pedig egy arany színű fénygömb világított. A fénygömbből kisvártatva egy angyal emelkedett ki. A lány nézte az angyalt, aki gyönyörű volt: folyékony, kékes-fehér fényszobornak látszott, mégis élt, fürtös fényhaját és szárnyának tollait borzolta a szél. Az angyal egyre gyorsulva emelkedett felfelé, a lány pedig izgatottan suhant utána, mivel szerette volna tudni, hogy az angyal hová siet. Szállt-szállt az angyal egyre feljebb és a távolban feltűnt az Ég Középe, ide tartott hát az angyal is. Amikor az angyal is elnyelte a fehér folt, a lány visszatért az ösvényhez és továbbindult rajta.

Nemsoká újabb máglyát pillantott meg az út mentén és afelé vette az irányt.

Amint közelebb ért észrevette, hogy előtte összekapaszkodott, aranyhajú ikrek mennek az úton. Amint az ikrek közelebb értek a lobogó tűzhöz a tűz bevilágította őket. Az ikrek a tűz fényében meglátták az árnyékukat, megrémültek és elengedték egymást. Az árnyékuk fenyegetően tornyosult fölébük, ők pedig mindketten kardot rántottak és harcba szálltak vele. A küzdelem hevében nem is vették észre, hogy végül már egymással verekszenek. A kardjaik eltűntek, az aranyszínű fűrtjeik helyét bozontos fekete kóc foglalta el, amelyből két szarvacska meredt elő, lábaik helyén szőrös kecske-hátsójuk és patájuk lett. A tűz előtt ugrálva, egymás üstökébe kapaszkodva verekedtek: a Pokol két ördögévé lettek.

A lány sóhajtva fordította el a fejét a táncoló ördögöktől és fáradtan indult hazafelé.

Amikor hazaért, azonnal a Mesteréhez indult.

– Mester, képzeld el mi történt, – azzal elmesélte a Mesterének töviről-hegyire az egész történetet.

– Jól van, – szólt a Mester – most mutasd meg, hogy mi van a kezében!

– Semmi, nézd! – tartotta a Mester elé a két nyitott tenyerét a lány, de aztán a szava is elakadt és hitetlenkedve meredt a kezére, mert a Tudás Tüzét tartotta a tenyerén.

– Látod, most már tudod, milyen veszélyes ajándék ez, hát vigyázz vele te is! Ha valaki kéri, akkor habozás nélkül add oda neki, de egyébként ne ajánlgasd senkinek!

A lány a Mester nyugodt, szigorú arcába nézett és keservesen sírva fakadt:

– Mester, én semmit nem magamnak kértem, hanem mindenkinek, és most, hogy itt van mégsem adhatom oda?

– Értsd meg: az Igazság a legiszonyosabb dolgok egyikévé válik, ha félünk tőle. Bárkinek odaadhatod a Tudás Tüzét, aki kéri. Nem elég ez? Ne akard olyanokra is ráerőszakolni, akiket csak tönkretenne. Mindnyájan megjártuk ezt az utat azt ne hidd, hogy Te vagy az egyetlen. Ide figyelj, az erő a hallgatáshoz kell! Hallgass!

– Mester, de hát te sem hallgatsz!

– Ó, dehogynem!

A Tejtó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, aki írt egy dalt arról, hogy minden ember testvér, mert egy a vére és a szíve. Amikor ezt a dalt írta, akkor a saját verséből még nem értett semmit, de azért sokszor elénekelte, mert tetszett neki.

Egy napon elment a mesteréhez, és neki is elfújta a nótácskáját nagy örömmel. A mester végighallgatta, majd így szólt hozzá:

„Jól van, szép kis dalocskát írtál, most gyere velem.”

Szó nélkül követte a lány a mestert, mert nem sokszor fordult az elő addig, hogy a mester magával vitte valahová. Nemsoká megérkeztek az Ég Közepére, ahol egy kerek fehér folt látszott. Mivel a fejük felett volt az Ég Közepe, ezért csak úgy lehetett odamenni, ha körbesétáltak az égen. A lány felugrott, és fejfelé talpra huppant, a mester lassú léptekkel sétált oda mellé.

Mielőtt a mester bármit mondott volna a lány mellé lépett és gyorsan megfogta a kezét.

„Mit csinálsz? – szólt a mester – ha így viselkedsz, akkor az öt éves kislányom vagy, hogyan akarsz a testvérem lenni? Engedd el a kezem!”

„De mester, már az is szép tőlem, hogy fejfelé tudtam fordulni és felugrottam ide, most még a kezedet sem foghatom? Nem akarom elengedni, mert akkor... nem is tudom mi lesz. Olyan jó gyereknek lenni, mert akkor a felelősség másé, nem kell semmit megtennem, elfogadhatom a sorsomat, ami a csillagokba van írva, és ami a legjobb sohasem kell döntést hoznom és sosem vagyok egyedül! Hadd maradjak én gyerek!”

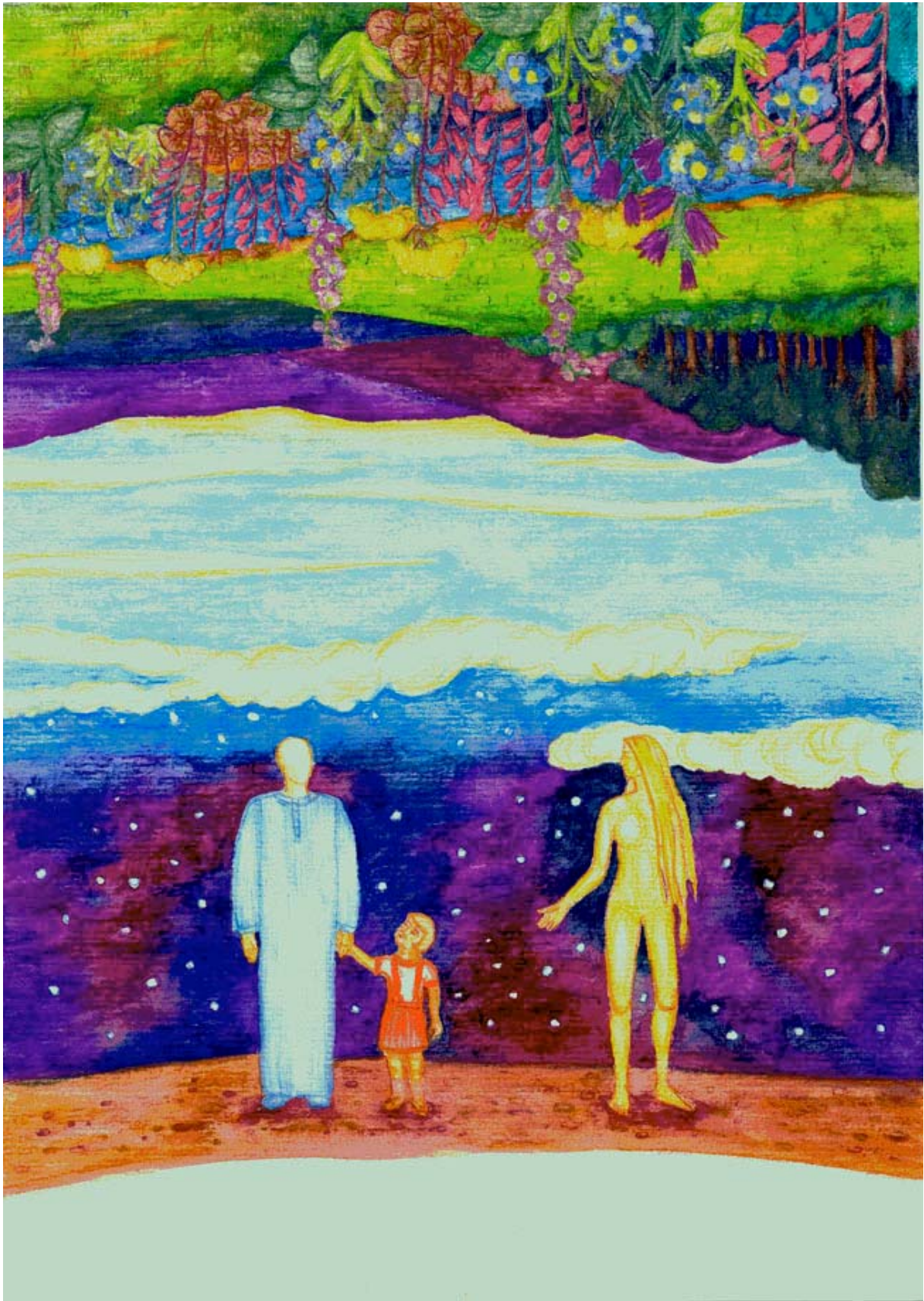
„Na jó, – kiáltotta haragosan a mester –, én most elmegyek és akkor hívjál megint, ha képes leszel tovább lépni és megváltozni. Nem vesztegetem itt veled az időmet.”

A lány szorította a mester kezét és közben a földet nézte, nagyon elszégyellte magát, és egyúttal komolyan meg is ijedt, mert még sohasem látta a mestert haragudni. Szíven ütötte a tény, hogy a mester el akar menni, ez igazán nagy fenyegetés volt, bár azt is tudta, hogy nem haragszik igazán, csak miatta ilyen erélyes, mert fel kell végre nőnie. Azonban a saját kimondott szavai fájtak neki a legjobban, mert azokon keresztül a saját magáról alkotott kép mögé látott. Nem más ő bizony, csak egy öt éves kislány.

„Mester, testvér, ne menj el, maradj itt, én felnövök most ebben a pillanatban, mert megértettem, hogy fel kell nőnöm, és azt is megértettem, hogy öt éves gyerekként nem lehetek a testvéred.”

„Most!” – kiáltotta a lány és elengedte a mester kezét.

Nagyon nagy erőfeszítés volt, de sikerült neki és felnőtt.

Ekkor a mester odavitte a fehér folthoz és beszélni kezdett:

„Ez a Tejtó, az Élet Vize. A Tejtó mindig akkora, ahányan körülállják, és tudod, lesz egyszer, hogy mindnyájan itt fogunk körülötte kézen fogva állni és akkor hatalmas lesz. A feladatod az, hogy beleugorj és felolvadj benne. Ezen a helyen szűnik meg a legutolsó képed magadról, itt veszted majd el az elkülönülést. Ez a vér, ami összekapcsol mindnyájunkat, amiről te énekeltél. Idenézz, megmutatom, hogyan kell csinálni, de nem tehetem meg helyetted ezt sem, így hát szedd össze magad és csináld utánam!”

Amint befejezte, a mester belesétált a Tejtóba és a lány rémülten látta, hogy ahol a tej hozzáér ott a mester tejjé válik. A mester a legnagyobb nyugalommal sétált bele a tejbe, olyan mélyen, hogy már a feje búbja sem látszott ki. A lány iszonyodva bámulta a tavat, amely elnyelte a mestert. Ekkor a mester előbukkant ismét, és ahogy sétált ki a partra, úgy épült fel a lénye a tejből, és pontosan olyan lett, mint azelőtt volt.

„Látod, nem nehéz!” – mosolygott bátorítóan a lányra.

A lányt elöntötte a jeges rémület. Tudta, hogy a mester hisz benne és ez nemhogy megerősítette volna őt, de inkább megbénította. Lehasalt a Tejtó partjára és belemártotta a kezét, hogy megkóstolja a tejet, mert úgy emlékezett a régi mesékből, hogy az Élet Vízéből inni kell. Csodálkozva látta, hogy az ő keze nem válik tejjé, amikor hozzáér az Élet Vízéhez. Merített a tejből a tenyerébe és inni próbált, de súlyosan csalódnia kellett, mert amint lenyelt egy kortyot, azonnal öklendezni kezdett tőle, és prüszkölve-köhögve köpködté ki az egészet.

„Jól van, gyere ide, csináljuk együtt!” – mondta a mester, a lány pedig feltápászkodott és odasétált hozzá. Beleugrottak együtt, a mester azonnal tejjé vált a lány pedig fuldokolva kapálózott a tejben, és nem bírt eggyé válni vele, mert valamit még őrizni akart magából. A rémült kapálózás közben iszonyú élesen látta, hogy hiába énekelte, hogy „egy test és vér”, amikor nem volt képes „egy vérré” lenni a többiekkel ő maga. „Akarok, akarok” – kiabálta, amikor éppen levegőhöz jutott, de így nem lehetett. Maga sem tudta volna már megmondani, hogy meddig tartott a küzdelme az eggyé-válással, amikor végül is kimászott a Tejtó partjára. Zihálva feküdt a parton és amikor a mestere odasétált hozzá ezt mondta :

„Mester, én akartam, de ez kevés volt, vagy nem jól akartam? Tudom, hogy ezt meg kell tennem, mindegy mi történik velem azt sem bánom, ha menten meghalok, de szeretnék felolvadni a Tejtóban ez a leghőbb vágyam.” A mester nem válaszolt, a lány pedig kimerülten hajtotta a fejét a kavicsokra és el is nyomta az álom.

Reggel arra ébredt, hogy megtörtént, fogalma sem volt róla, hogy hogyan és miért, de amikor kinyitotta a szemét látta, hogy éppen elkezd kiemelkedni a tóból, és új formát ölteni, mintha ebből a tejből állna össze az emelkedéskor. Nagy meglepetésére nem a régi ismerős formáját öltötte fel, hanem kék-fehér angyal lett, még tollas szárnya is volt, és fehér, rövid fényhaja. A mester a parton várta, amikor ebben az új formájában kilépett a tóból, és így szólt hozzá:

„Viselkedj tisztességesen és tedd össze a kezed!” – azzal minden további magyarázat nélkül sarkon fordult és elindult előtte előre, és hátra sem nézett, hogy a lány követi-e. A lánynak nagyon tetszettek a tollas szárnyai, de nem ért rá velük foglalkozni, mert hirtelen egy fehér lépcső jelent meg a semmiből. A mester a meglepődés legcsekélyebb jele nélkül ide tartott és elindult felfelé a lány pedig illedelmesen, összetett kézzel, lesütött szemmel vonult utána. A lépcső eleinte olyan volt, mint egy hagyományos lépcső, aztán a fokok egyre magasabbak lettek, embermagasak és magasabbak, csak repülve lehetett feljutni rajtuk. A legutolsó fok olyan magas volt, hogy már nem is látszott a teteje. A mester gyorsan elemelkedett felfelé az egyre magasabb lépcsőfokoknál, a lány pedig követte, és közben nagyon csodálkozott, hogy az emelkedéshez nem is kell használnia a szárnyait.

Végül megérkeztek egy széles hídra, amely a Mennyországba vezetett. A hídról Isten Szívét lehetett látni. Besétáltak a hídon a Mennyországba és a mester egy intéssel jelezte a lánynak, hogy álljon meg.

Itt elvették a szárnyait és új ruhát adtak rá. „Na, ez se tartott túl sokáig!” – vetett egy utolsó pillantást a semmibe tűnő szárnyakra, aztán az új ruháját kezdte nézegetni; tiszta fehér, egyszerű, földig érő ruha volt, egy hosszú, vékony ezüstövvel többszörösen átkötve a derekán. Amikor az öltöztetésével végeztek, egy gömb alakú jármű repült oda a hídhöz, amibe a mesterrel együtt beszálltak és lassan lebegve elindultak Isten Szívéhez. Isten Szíve hatalmas virágbimbónak látszott. A lány összehúzott szemmel figyelte a bimbót és úgy találta, hogy borzalmas. A nagysága már eleve rémületet keltett benne, de igazából a külsejét érezte iszonytatónak; fekete csövek, indák dudorok borították az egész fekete, fémes csillogású testet.

„Mester – kérdezte a lány –, mondd, miért látom én ezt borzalmasnak, holott tudom, hogy gyönyörűnek kell lennie, hiszen Isten Testében van és Isten Szíve?”

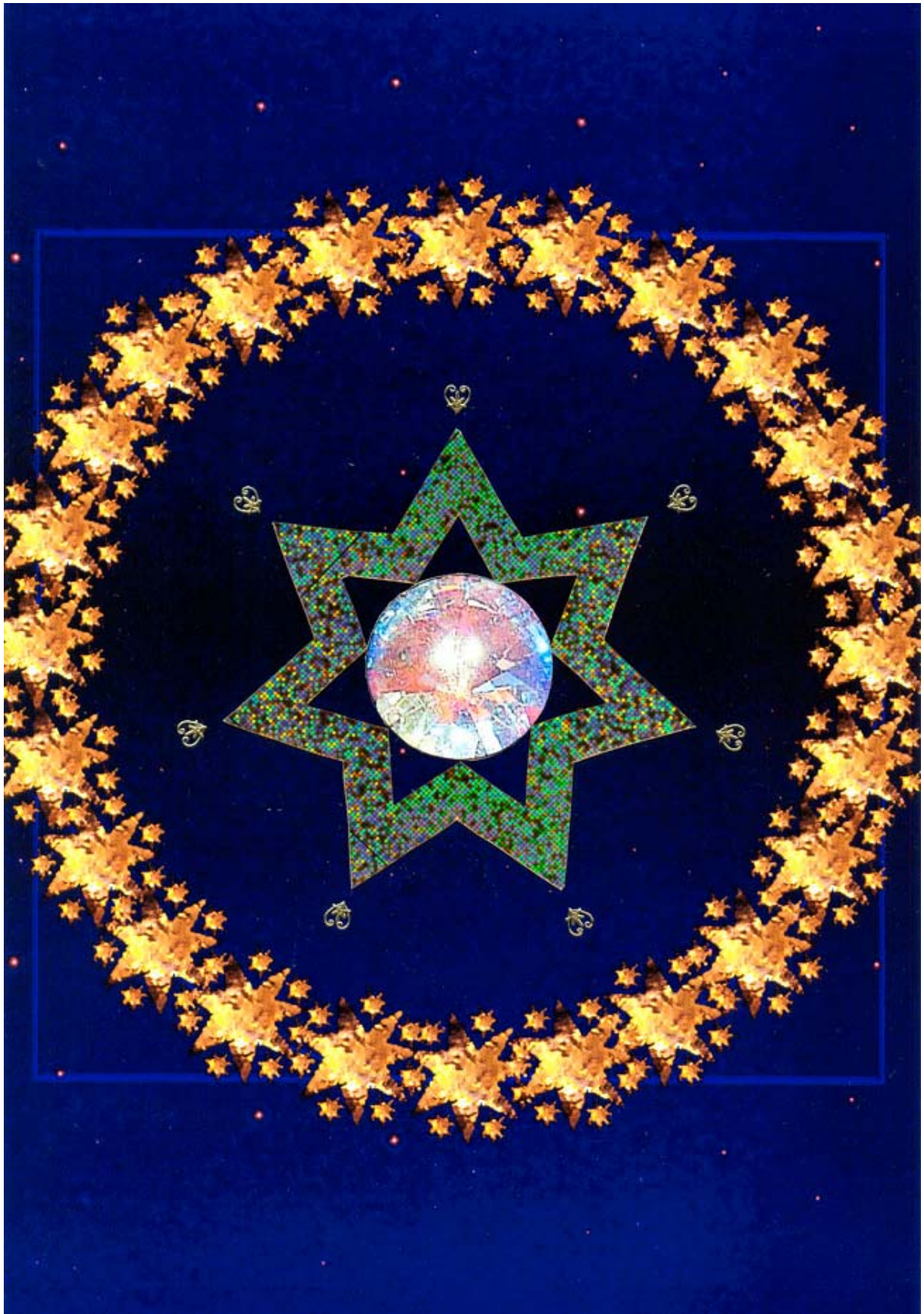
A mester így felelt: „Azért, mert félsz tőle.”

A lány vett egy nagy levegőt és megforgatta a szívében a kozmikus szeretet szivárványörvényét. Ahogy elborította a szeretet, úgy tűnt el belőle minden gondolat.

„Mester, én nem félek.” – szólt zengő hangon és ekkor elkezdett kinyílni a bimbó és tényleg elmondhatatlanul gyönyörű lett, akkora volt, mint a Világegyetem és szirmonként tárult fel. Látszott már, ahogy egyre jobban kibontakozott, hogy egy a lótusz az, amely arany fénnel ragyogott. Isten Szíve feltárult és a lány elmondhatatlan örömet érzett, ahogy a nézte a ragyogó virágot, azonban mégis meglepődött, amikor az utolsó szirmok is kinyíltak és meglátta a lótusz közepén a gyémántgömböt. Nézte a gyémántot a lótuszban és az első gondolata az volt, hogy „Hát Buddha ezt honnan tudta?”.

„Persze, tudta! – gondolta a lány, miközben a gyémántgömböt nézte – „Milyen egyszerű az egész, mindvégig az orrunk előtt van az igazság, de mégis csak akkor ismerjük fel, ha már felbotlunk benne. „Om mani phadmé hum” – sosem értettem, hogy mit jelent, csak énekeltem és valami teljesen érthetetlen bonyolultságú kozmikus dolgot sejtettem mögötte, amit majd meg lehet érteni, közben csak az Igazság volt és semmi több.”

A mester vezetésével indultak vissza és, amikor hazaértek a lány látta, hogy van nála egy ékszer, egy kincs. A kincs egy hétágú aranycsillag volt, amely közepén egy soklapúra csiszolt gyémánt gömb ragyogott.

„Ez a sámán-csillag.” – mondta a mester.

„Igen?! – kiáltotta örömmel a lány – hát akkor sámán vagyok! Testvér vagyok!”

Otthon sokáig nézegette Isten ajándékát a sámán-csillagot, közben azon gondolkozott, hogy ez az ékszer pont olyan, mint a Napban lévő Hold, amelyet ő mindig is viselt, csak nem értette, hogy viseli.

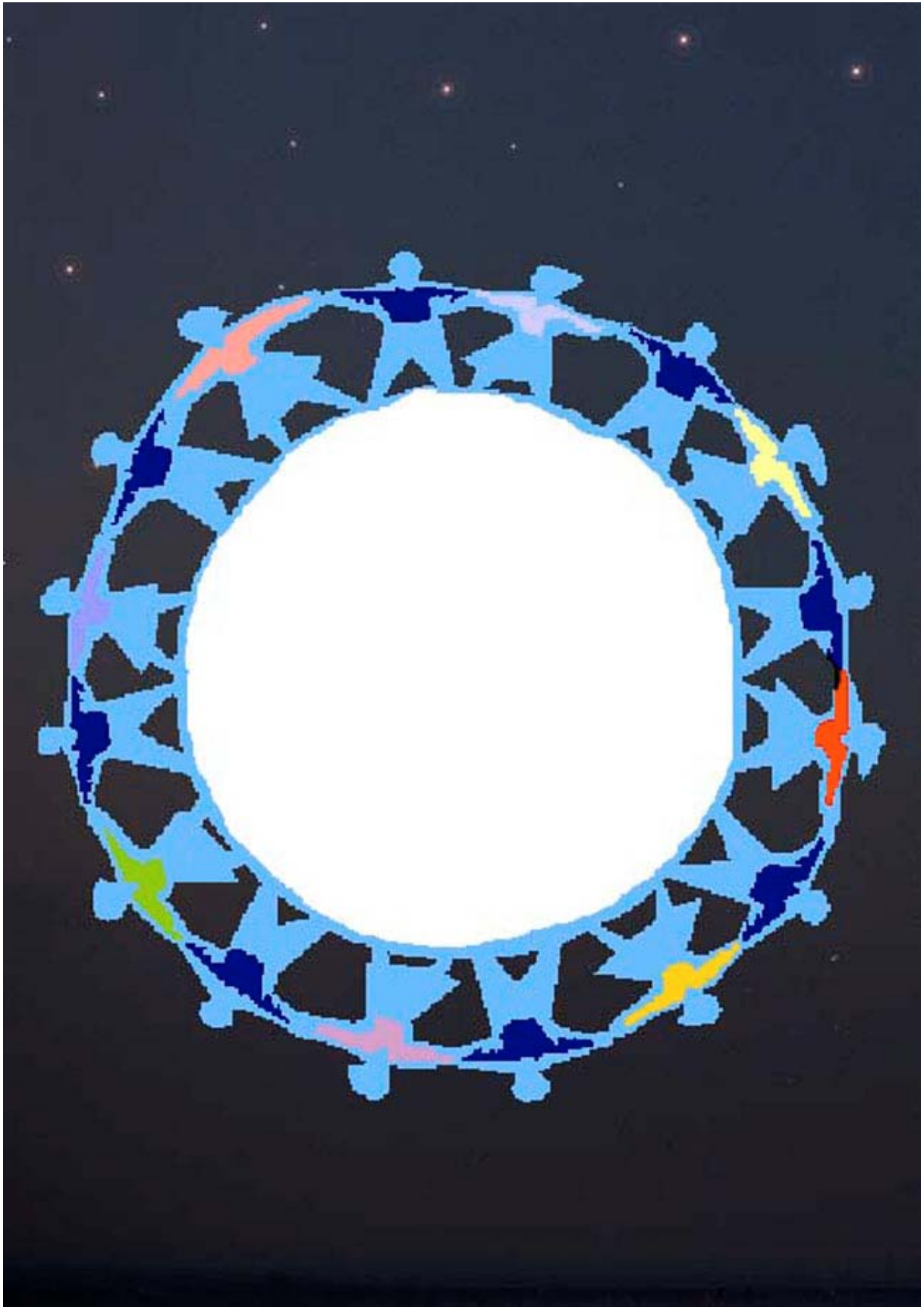

Madártánc

Az ég közepén a Tejtó áll
nincs hullám a tetején.
Én a sámán állok a Tejtó szélén.
Az ég közepén a Tejtó áll
nincs hullám a tetején.
Az ég közepén a Tejtó áll
én állok a szélén.

Az ég közepén a Tejtó áll
fogjuk meg egymás kezét.
Az ég közepén a Tejtó áll
egy ugrással tej lesz a lét.

Szállj madár, szállj fel madár
szállj madár, szállj fel madár
szállj fel hát madár.
Szállj madár, fényes madár,
szállj fel erős madár.
Szállj madár, fehér madár
szállj fel tiszta madár.
Szállj madár, szép madár
ragyogj fenn madár.

Madáranya

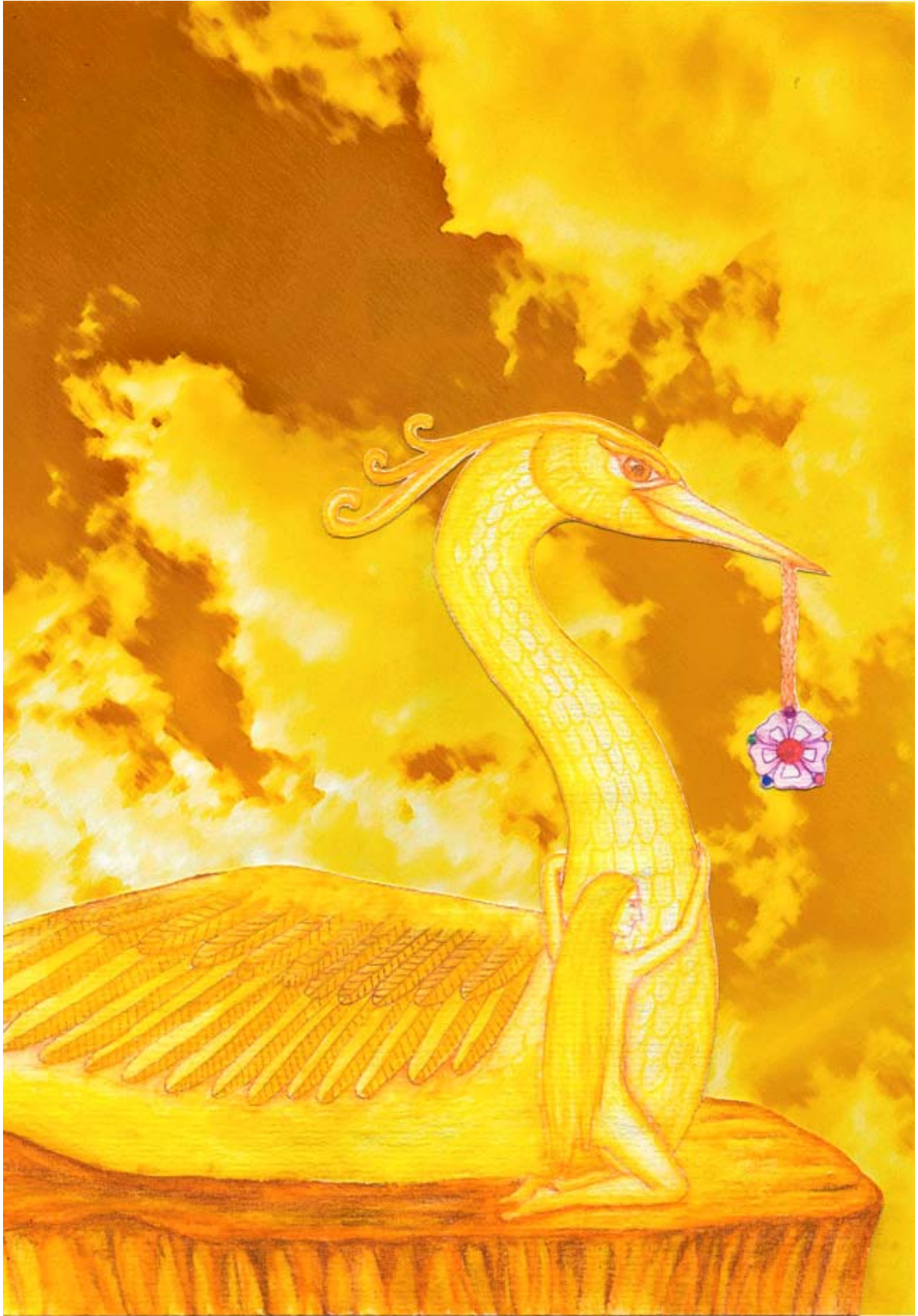
Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy lány. Ez a lány egyik utazása során találkozott már az Aranymadárral, de akkor sietős volt az útja, nem tudott vele hosszasan beszélgetni, ezért elhatározta, hogy megpróbálja újból megkeresni, mert szeretett volna tőle néhány kérdésére választ kapni.

Útnak is indult, szerencséje volt, nem kellett sokáig mennie, hamarosan elérkezett az Aranyfelhők Földjének szélére, ahol egy sziklaszirt magasodott, és ennek a sziklaszirtnek egy párkányán ült az Aranymadár. A lány amint a közelébe ért köszönt illendőképpen, majd így szólt:

– Kedves Aranymadár, ne haragudj, hogy utánad jöttem, de szeretnék tőled valamit megkérdezni.

A madár ült csendesen, félrehajtott fejjel, a lány pedig lemászott hozzá, leült mellé és átkarolta a nyakát. Sokáig ültek így szótlanul, a lány fejéből az összes gondolat elszökött és csak volt. Az idő nem telt tovább. Egyszer csak az Aranymadár beszélni kezdett:

– Tudod ez úgy van, hogy Madáranya féltő gonddal vigyáz a fiókáira, de nem tud rájuk mindig saját maga vigyázni, ezért rábízta őket az asszonyra, hogy vigyázzon a fiókájára helyette is. Kéri az asszonyt szép szóval, hogy óvja ám a fiókát, és bízik abban, hogy úgy vigyáz majd rá az asszony, mint ahogy ő maga vigyázna rá. Madáranya tudja, hogy nagy és nehéz feladatot bízott az asszonyra, ezért erővel is felruházta, nekiadja az Anyaság Kincsét, ami egy nagyon szép ékszer. Tessék nézd, vedd a kezédbe, ez az! – azzal a lány tenyerébe ejtett a csőréből egy ragyogó medált.

Az Anyaság Kincse egy szilvavirág alakú ékszer volt a közepén és a szirmai között egy-egy drágakővel. Mindegyik drágakő más-más színben ragyogott a szilvavirág szirmok fehér fényből voltak. A lány nézte, forgatta a tenyerében az ékszert, majd egy gondolat jutott eszébe:

– Madáranya, akkor tényleg a gólya... – kezdte el a kérdést, de rögtön el is harapta a mondatot és nagyon butának érezte magát.

Madáranya rámosolygott és így szólt:

– Gyere, ülj fel a hátamra, repülünk egyet!

A lány átölelte Madáranya nyakát, Madáranya pedig elrugaszkodott a sziklapárkányról és suhanni kezdett a felhők fölött. A lány ismerte már az Aranyfelhők Földjét, mert már jártak itt egyszer Madáranyával. Az egyik különösen bodros felhő fölött Madáranya körözni kezdett, majd leereszkedett a felhő közepére.

– Most szállj le a hátamról és sétálj egyet! – bízta a lányt.

A lány először azt gondolta, hogy akkor lezuhan majd, de ahogy Madáranya aranszemeibe nézett megérezte, hogy nem eshet baja, és ekkor gondolkodás nélkül leugrott Madáranya hátáról. Ahogy a lába a felhőhöz ért meglepetéssel látta, hogy úgy áll a könnyű aranyára tetején, mintha mohaszőnyegen sétálna. Először sétált néhány lépést, aztán már futott.

Gyere, induljunk! – szólt kisvártatva Madáranya és a lány engedelmesen visszaszökdelt hozzá.

Ki tudja meddig repültek tovább, amikor a felhők között feltűnt a nap. A lány nagyon csodálkozott, hogy egy nap van az égen, hiszen eddig úgy tudta, hogy az Aranyfelhők Földjének világában csak aranyfelhők vannak végestelen-végig. Ahogy közeledtek látta, hogy ez a nap nem is világít, hanem inkább rézvörösen és aranylóan fénylik. Madáranya a nap felé repült, és a lány látta, hogy bele fog repülni, de nem félt egyáltalán, mert tudta, hogy egy ilyen fióknak mint ő Madáranya mellett semmi baja nem eshet.

Átrepültek a Napkapun és akkor látta meg a lány, hogy a Mennyországba érkeztek. Madáranya egyenesen Isten Szívéhez repült, és körözni kezdett körülötte, a lány pedig bámulta a csodát és így szólt:

– Ennyi volt Madáranya? De hát ez hogyan lehetséges? Veled ez ilyen egyszerű és könnyű és ...

– hebegett a lány és a szava is elakadt, mert elhagyták a szavak.

Madáranya testetlen hangon szólalt meg:

– Gyermekeim tudod, Öregisten a Törvény, de Madáranya a Kegyelem.

Turultánc

**Turul Anya kérünk
válts meg minket.
Turul Anya kérünk
emelj fel minket.
Anyánk! Anyák!
Anyánk! Anyánk!
Turul Anya kérünk
maradj itt velünk.
Turul Anya kérünk
maradj itt nekünk.
Anyánk! Anyák!
Anyánk! Anyánk!
Turul Anya látod
visszatértünk,
Turul Anya látod
haza értünk.
Anyánk! Anyánk!
Itt vagyunk Anyánk!
Szeretünk Anyánk!**

Torzonborz

Egyszer volt, hol nem volt élt egyszer egy királykisasszony. Ez a királykisasszony messze földön híres volt arról, hogy mindenkit szeretett és mindig mosolygott.

Egy napon a királykisasszony palotájában fényes estélyt rendeztek, ezrenyi gyertya világított, amelyek fényét színesen szikrázva verték vissza a bálterem tükrei és a táncoló hölgyek ékszerei. A kristályvedrekben szebbnél-szebb virágok pompás csokrai illatoztak. A zene csengett-bongott, az ifjú párok keringőztek, a többi vendég vagy a szalonban csevegett, vagy az étkező terített asztali mellett falatozott. A királykisasszony elégedetten járta körbe a fényes kastélyt és örömmel látta, hogy a vendégek jól érzik magukat. Itt-ott megállt beszélgetni ő is jó házigazdához illően. Mivel elfáradt egy kicsit ezért egy rövid szünetet engedélyezett magának és elsétált a terasz egy sötét zugába friss levegőt szívni. Mélyet lélegezve szívta be a holdviolák nehéz, édes illatát és a csillagos eget bámulta, hátha meglát egy hullócsillagot. Egyszer csak a sötétből eléje toppant valaki. A királykisasszony megijedt, mert ugyancsak furcsán festett a hivatlan vendég. Ormótlan barna szvettet és bő, agyonhordott nadrágot viselt, teljesen ápolatlan volt, a haja zsíros, összefilcesedett csomókban hullott a vállára és a bozontos szakálltól alig lehetett kivenni az arcát. Erős borszag lengte körül az embert, ami miatt a királykisasszony önkéntelenül is menekülést keresve hátralépett. „Micsoda szörnyeteg ez?” – ez volt az első gondolata, aztán rögtön el is szégyellte magát, mert hiszen ő volt az a királykisasszony, aki mindenkit szeretett, igazán nem volt hozzá illő elborzadni és utálkozni egy mégoly koszos és bűdös ember láttán sem. Megpróbált egy mosolyt erőltetni az arcára és így szólt:

„Mit akarsz itt jóember? Ha éhes vagy szomjas vagy, akkor menj hátra a konyhai bejárathoz, a cselédek adnak neked enni és inni.”

„Szeretlek és kívánlak. Gyere el hozzám ma éjjel. Tessék itt a házam kulcsa.” – szólt mély hangon dörögve az ember és a királykisasszonyra emelte véreres, fekete szemeit. A királykisasszony a vérben forgó, lázas szemekbe bámult és még azt is elfelejtette, hogy hol van megdöbbenésében. „Rám nem szabad így nézni, még sosem mert senki így nézni rám.” – ezt akarta mondani, de nyikkanni sem tudott.

„Itt a kulcs, vedd el!” – nyújtott felé az ember egy veretes címert ábrázoló kulcstartón lógó kulcsot, közben kitartóan nézte a lányt obszidián-fekete szemeivel.

A királykisasszony hátraugrott, sikkantott egyet és beszaladt a legközelebbi ajtón. Végigszaladt a folyosón és a bálterem ajtaja előtt megállt, hogy rendbe szedje magát mielőtt belép, hiszen a vendégeknek nem szabad észrevenniük, hogy milyen zaklatott, nem akart ünneprontó lenni. Az aranszínű selyem-tüll ruha remekül állta rajta, gyémántos fésűkkel feltűzött haja mézszínű, kifogástalan csigákban omlott a vállára, csak hófehér arcán nyíltak oda nem illő lázrózsák. A szemközti tükörben nézte magát és megpróbált mosolyogni, hogy vidámnak látszódjon, amikor visszatér a vendégeihez, közben nagyon szégyellte magát, hogy ő, aki mindig mosolyog, most olyan, mintha egy maszkot erőltetne az arcára. Egy régen hallott gyermekvers jutott az eszébe:

„Én a bohóc vagyok,
arcomon piros virág ragyog.
Csak nevetni tudok,
Akkor is, ha nem akarok.”

Az estély hátralévő részét úgy szenvedte végig, mintha borotván sétálna és közben minden lépésnél arcul ütnék, hogy a lázrózsák még pirosabban ragyogjanak. A fejében, mintha egy üllőt kalapáccsal ütnének, visszhangoztak ütemesen a vadember szavai: „Szeretlek, kívánlak, szeretlek, kívánlak.” Megkönnyebbülten búcsúzott el az utolsó pártól, akik kedvesen köszönték meg neki a felejthetetlen estét. A kastély hátsó része felől az egyik főköthős cselédlány lépett elé és így szólt:

„Asszonyom, bocsásson meg, ezt Önnek küldi valaki.” – azzal a kezébe nyomott egy kis zsírpapírba bugyolált, madzaggal átkötött csomagot. A kis cselédlány pukedlizett, aztán szemlesütve eliramodott a cselédbejárat felé. A királykisasszony szívdobogva bontotta ki a csomagot, a címeres kulcs volt benne és egy zárt lakat. „Vissza kell adnom, nekem nem kell, nem mehetek oda.” – gondolta, majd kisvártatva még egy gondolat hullott az agyába a semmiből: „Csak egy éjszaka és senki sem tudja meg.” Ijedten kapta a szája elé a kezét és körülnézett, hogy nem hallotta-e meg valaki ezt a szégyenteljes gondolatot, de nem volt ott senki, csak a fák susogtak és zizegtek az éjszakai hűvös fuvalatban. Pedig azért meghallotta őt valaki; a csillagok, de ők nagyon titoktartóak. „Jól van, legyen vége ennek az egész történetnek, azonnal visszaadom a kulcsot, és megmondom a torzonborznak, hogy hagyjon nekem békét, nem mehetett messzire, biztos a kerítésnél ólálkodik.” Úgy, ahogy volt a lenge estélyi ruhában a kapuhoz szaladt, majd kilépett az éjszakai utcára.

Furcsának találta az éjszakai sötét világot, szinte rá sem ismert a megszokott háztetőkre, fákra, kerítésekre. Elsétált a következő sarokig és körülnézett, hátha meglátja az embert, aki a kulcsot küldte, de nem járt arra senki. Oldalt meglátott egy sikátort, amelyen egy lépcső vezetett lefelé és elindult arra. Az egyik kikopott, letöredezett lépcsőfokon megcsúszott és elejtette a kulcsot és a lakatot. „Egyéb se hiányzott, még ez is, milyen kellemetlen, most meg elveszítem.” A lakatot megtalálta, de a kulcsot nem, mindenfelé kereste, fel-le járkált a lépcsőn, tapogatózott a vaksötétben a földön, aranyruhája a port seprte és hófehér keze csupa sár lett. „Na ebből elég, nincs meg, mindegy majd lesz valami, de most mindenképpen hazamegyek és majd holnap a napsütésben visszajövök, hátha akkor megtalálom.” Elindult visszafelé, de amikor kiért a sarokra, akkor látta, hogy eltévedt, semmilyen ismerős ház nem volt a közelben, egy szűk, koszos, szeméttel borított sikátorban találta magát. Körben néma, fenyegetően fölé boruló házak álltak, sötét, vakult ablakokkal és ódon ajtókkal. Felnézett az égre, ami csillagtalantul, barnás feketén borult fölé. „Hol lehetek, hová kerültem?”

A sikátoron szélroham söpört végig, ami felkavarta a sárgás port és felkapta az utcai szemetet. A tető nélküli viskók labirintusa a kairói arab temető nyomornegyedeit idézte. Ahogy próbált itt utat találni, minduntalan koszos, részegen botorkáló koldusokba, vagy aléltan fekvő kenderszívókba botlott. Némelyik ablakban festett utcalányokat látott, akiknek lánc lógott az orrában, apró pipákból fújták a füstöt és feketére vastagon kifestett szemeik őt nézték. Zavartan sietett tovább. A szurtos utcagyerekek obszcén mutogatásba kezdtek, amikor meglátták és hangosan nevetve visítozták kórusban:

„Puccos ruha, örült nyanya!”

Egyre szaporábban szedte a levegőt, a végén már futott, nem is nézte merre. Úgy érezte, hogy minden lakója ennek a furcsa városrésznek ellenségesen őt bámulja. Tanácstalanul állt meg egy téren és úgy döntött, hogy megpróbál valakitől útbaigazítást kérni. „Isten neki!” – fohászkodott és bezörgetett az egyik koszos falú, régi ház vaspántos kapuján. A kapu kinyílt, és bentől egy kellemes, mély női hang szólalt meg:

„Tessék, lépjen beljebb!”

A királykisasszony belépett és csodálkozva látta, hogy egy kerek, kéken világító terembe ért, amely minden bizonnyal a ház nappali szobája volt. Szemben az ajtóval egy vaslépcső vezetett fel az emeletre, a tágas helységben pedig egy elegáns, fehér ruhás asszony állt, kedvesen rámosolygott és a meglepődés legkisebb jelét sem mutatva így szólt:

„Jöjjön, jöjjön, biztosan sokat gyalogolt ma már, foglaljon helyet!” és elegáns mozdulattal a lépcső aljában álló fotelek felé intett. A lány lassan az egyik fotelhez sétált, közben a furcsa szobát bámulta. Oldalt több ajtót és folyosót is látott, a nappaliban nagyon kevés bútor volt, csodálkozva vette észre, hogy valójában fehér minden, csak a kék fények miatt látta először kéknek. A hölgy leült, utána ő is helyet foglalt és ezt kérdezte:

„Asszonyom, köszönöm, hogy ajtót nyitott. Sajnálom, hogy megzavartam, nem tudom hogyan, de eltévedtem és nem találok haza, azért zörgettem be, mert szerettem volna megkérdezni, hogy mi ez a hely, ahová kerültem, és szeretnék útbaigazítást kapni hazafelé.”

„Ó, igen.” – szólt a hölgy, sima szálú barna kontyát igazgatta, és titokzatos mosoly ömlött el az arcán. – „Ez itt, kedvesem az egyik pokol a sok közül.”

„Olyan lepusztult, baljós és ódon itt minden, mégis ez a ház belülről olyan, mint egy kristálypalota, ezekkel a többirányú, sejtelmes fényekkel. Minden ház ilyen gyönyörű belül?”

„Ezt nem tudom, nem ismerem a többi házat, csak ezt, ahol lakom.”

A királykisasszony szeretne volna megkérdezni, hogy hogyan juthatna innen haza, amikor meghallották, hogy a hátsó bejárat nyikorogva nyílik és belép rajta valaki.

„Biztosan a fiam érkezett meg!” – szólt a hölgy. Léptek közeledtek a kerek nappali felé és belépett a kulcsos ember. A királykisasszony elfelejtett mosolyogni, csak nézte az obszidián-szemű férfit.

„Hát eljöttél?” – kérdezte az és az arcán felragyogott az öröm.

„Nem, illetve teljesen véletlenül kerültem ide.”

„Ő a fiam, Torzon, nagy tudású ember, mágus-pap.” – szólt a hölgy, majd tapintatosan felállt, elnézést kért és kiment a nappaliból, a királykisasszony ottmaradt Torzonnal kettesben.

„Mit keres egy mágus-pap a pokolban?” – kérdezte a királykisasszony.

Torzon hátravette vállig érő barna haját, átható fekete szemei vidáman csillogtak, és így szólt:

„Azt, amit egy királykisasszony. A megváltást.”

„Torzon bocsáss meg, én nagyon buta voltam, nem jó szántamból jöttem ide, sőt egyáltalán nem is akartam jönni, kérlek ne haragudj, csak vissza akartam adni a kulcsodat, mert én nem akartam ...

„Nem akartál, de mégis itt vagy.”

A királykisasszony a földet nézte és érezte, hogy a rózsák pirulva égnek az arcán. Amikor Torzon hozzálépett és puha érintéssel végigsimította az egyiket nem húzódott el.

„Aztán meg elhagytam a kulcsot.” – suttogta, közben Torzonra emelte a tekintetét.

„Tudom.” – szólt mélyet sóhajtván Torzon és mosolyogva elővette a zsebéből a címeres kulcsot. – „Egy sikátorban találtam meg.”

Sokáig nézték egymást, a királykisasszony nem szégyenkezett többet, sőt megkönnyebbült attól, hogy Torzon a lelke mélyéig belélt. Végül így szólt Torzonhoz:

„Torzon, én nem jövök ide többet.” – Torzon várakozva, félrehajtott fejjel nézte őt. – „Nem jövök többet, mert nem megyek el.”

Torzon kézen fogta a lányt, kitárta a szoba egyik ajtaját, kivezette a kékszínű gyémánt napsütésre, és zengő hangján kiáltotta:

„Akkor hát nem kell tovább itt lennünk! Nézd, ez az új birodalmunk!”

A Szarvas legendája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer lány, aki nagyon sok könyvet olvasott a magyarságról, és minél többet olvasott róla annál bizonytalanabb lett. Éppen a Szarvas könyvét olvasta, amikor a legbizonytalanabb lett. Lecsapta hát a könyvet és így szólt magában: „Na jó, ebből elég, nem okoskodok itt tovább, inkább megyek és megkérdezem!” Felkerekedett és elindult az Öreg Bölcshez. Nemsoká meg is érkezett az Öreg Bölcs kapujához és bezörgetett:

– Öreg Bölcs, megint én vagyok az.

– Biztos fontos, igaz, gyermekem! – mosolygott vidáman a Bölcs.

– Hát igen. – felelte restelkedve a lány.

– Amit te akarsz, az mindig fontos, amit én akarok az meg várhat, igaz?

A lány nem szólt semmit, hanem a földet nézte.

– No, ha olyan fontos, akkor ki vele! – szólt mosolyogva a Bölcs.

– Öreg Bölcs, tudod, annyi mindent olvastam már erről a Csodaszarvasról, aki megjelenik és akkor mindenféle csodák történnek. Szeretnék róla biztosat tudni. Mi ez a Szarvas tulajdonképpen?

– Ide nézz, megmutatom! – kiáltotta az Öreg Bölcs átható hangon. Ahogy ezt kimondta szél kerekedett, hatalmas erő mozdult, fehér fény ragyogott fel és a lány látta, hogy az Öreg Bölcs feje helyén egy fehér szarvasfej jelenik meg. Az Öreg Bölcsből hatalmas erő áradt és a hangja a mennydörgés szava volt, amikor megszólalt:

– Lásd: Én vagyok!

A fehér agancsok szikráztak, ahogy az Öreg Bölcs megmozdult. A szél elült, az erő már nem zúgott és a Bölcs beszélni kezdett:

– Tudod, néha szükségetek van rá, hogy vezesselek benneteket, hogy segítséget adjak nektek, és ilyenkor megpróbálom ezt a magam eszközeivel megtenni. A ti dolgotok, hogy elfogadjátok-e a segítségemet és hallgattok-e rám vagy sem. Néha másokat kérek meg, hogy nyilvánítsák ki akaratomat, olyankor ők is szarvasokká válnak.

Az Öreg Bölcs lassú mozdulattal leemelte a szarvas fejet a fejről, mintha egy sisakot venne le, és ünnepélyes mozdulattal a lány fejére helyezte. A lány érezte a súlyos agancsok terhét a homlokán, és a nyakát is húzta a többletsúly, amikor a fejét próbálta forgatni.

– Te is lehetsz a csodaszarvas, ha elvállalod!

– Hát igen, – csuklott egyet a lány ijedtében – de mikor érek én erre rá? Nekem családom van, férj, meg két gyerek, meg a háztartás és munkahelyre is...

Az Öreg Bölcs mosolygott és mondott még valamit, de azt már a lány nem hallotta meg.

A liliom

– Mennyei Atyám, Mennyei Atyám! – zihálta a lány kifulladásra. – Képzeld iszonyú dolgot láttam! Azonnal meg kell mondanod, hogy mi volt az! Láttam a Tökéletlenség Forrását, a Külső Sötétséget! Olyan, mint egy pakurató, sűrű és fekete, és végtelennek látszik. De hát ez minek van? Ezt ki teremtette? Hatalmas volt, beleestem és nem tudtam, hogy merre van a fent és a lent és ki sem tudtam jönni, Ganésa húzott ki, és mi van azokkal, akik benne maradnak? Mennyei Atyám... – itt elfogytak a szavai, de az Öreg Bölcs így is megértette őt.

– A fa amelynek a teteje az égig ér, annak a gyökere a mélybe nyúlik. Meg kellett ismerned a Sötétséget. Igaza volt Ganésának, nem volt elég nagy a hited, ezért csak isteni segítséggel tudtál menekülni. Az egész Világom neked segít értsd meg, de a hitet neked magadnak kell megszerezned.

– Honnan van ennyi sötétség és miért?

– A Sötétség a rendezetlen információ, ebből teremtem a világot. A Teremtett Világ rendezett információból áll. Ide nézz, megmutatom!

Azzal az Öreg Bölcs kimarkolt egy marékka a Sötétségből és a két tenyerébe fogta. Az Öreg Bölcs kezei között a Sötétségből egy fénygömb formálódott, ahogy a rendezetlen információt rendezni kezdte. Hirtelen fény áradt ki az Öreg Bölcs összetett tenyereiből és a lány látta, hogy a fénygömbből egy virághagyma lesz, amely a szemei előtt kihajtott és szárba szökken a hagymából egy liliom. Ekkor az Öreg Bölcs a lány felé nyújtotta a virágot. Amint a lány átvette a liliomot egy pillanatra összeolvadt a kezük és az Öreg Bölcs kezei a lány kezeivé váltak. Ekkor a lány látta, hogy a Teremtett Világ mint egy szappanbuborék úgy lebeg a rendezetlen információ közepén.

– Jó ezt értem, és honnan lesz hitem? Egyáltalán, mi az, hogy hit?

– Az igazi hit Isten Ereje. Ezt kell megszerezned.

– Hogyan?

– Fogadd el és teljesítsd be Isten akaratát!

– Hát jó elfogadom Isten akaratát és szívesen teljesíteném is, ha tudnám, hogy mi az.

– Ha igazán elfogadnád, akkor tudnád, hogy mi az.

– Hogyan fogadjam el?

– Ebben nem tudok segíteni. Szabad akaratod van. Magad döntheted el, hogy elfogadod-e a feladatot, amit rád bízam vagy nem. Jelenleg saját szabad akaratodból nem fogadod el. Nem dönthet helyetted senki.

Tanácstalanul állt a lány kezében a liliommal, amit az Öreg Bölcstől kapott.

Jelek az égen

Tél volt, a halott kertben sétált az ónszürke ég alatt, amikor meglátta a színes repülőket, amelyek hangtalanul hullani kezdtek a földre. Furcsa repülők voltak, nagyon színes volt mindegyik, leginkább apró kockákból épített űrhajó modellekre hasonlítottak. Nem volt köztük két egyforma. Beborították az egész eget, hullottak egyre és némán csapódtak a földre. A lány beszaladt a konyhába, ahol a többiek reggeliztek:

- Gyertek, nézzétek, földön-kívüli űrhajók támadnak a Földre!
- Ugyan, menj már, korán reggel!
- De nézd – erősködött a lány – nézz ki az ablakon, elborítják az eget, mind meghalunk!
- Nem látok semmit!

A lány visszafutott a kertbe, és a szőlőtőkék közé becsapódott űrhajót nézte: „Mi lehet ez?”

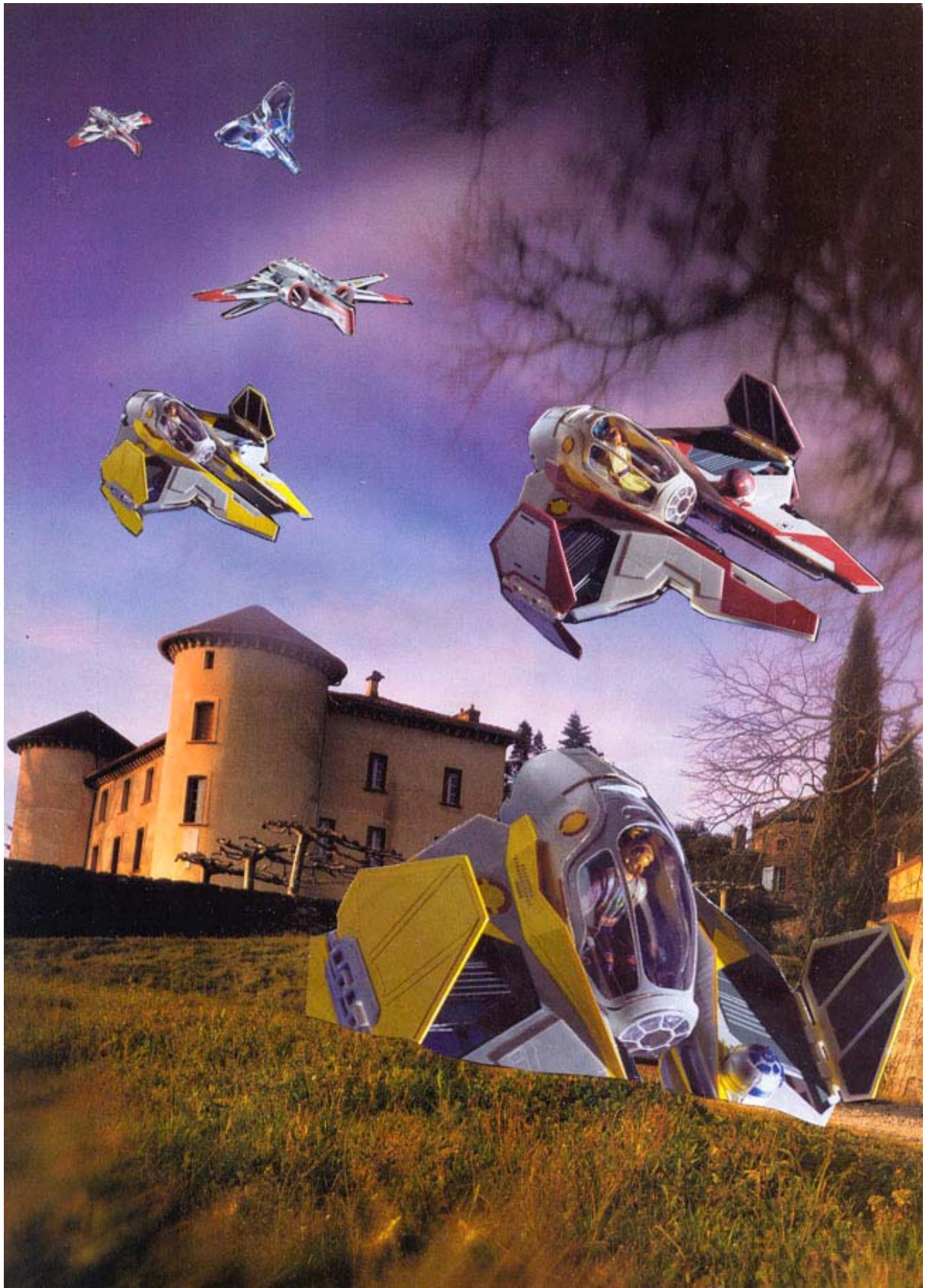
Az űrhajó modellek potyogtak le mindenfelé megállíthatatlanul, ő pedig tehetetlenül nézte az egészet. Tudta, hogy nemsoká mindenki meghal, mert ha az utolsó is földet ért, akkor majd távirányítással fogják az összezt felrobbantani. Az idő lelassult – ezt onnan látta, hogy lassabban hullottak a színes hajók –, így volt ideje gondolkozni. Ahogy a lába előtt becsapódott űrhajót nézte, egyszer csak észrevette, hogy ki tudja kapcsolni a pusztá akarátával a robbantószerkezetét. Látta, ahogy kikapcsolja egy halk kattanás kíséretében a környező űrhajó-bombákat. Már az utca végénél kapcsolta ki a bombákat, amikor hirtelen megértette, hogy a Földre lehullott összes bombát hatástalanítani tudja, ha akarja. Az idő már szinte állt, ő pedig végigsöpört a Föld felszínén a gondolataival, és a szerkezetek mind leálltak. Már egy sem működött, amikor az idő visszatért a szokásos medrébe és az utolsó immár ártalmatlan hajó-bomba is a földre esett. Robbanás nem volt. A lány sóhajtott egyet és bement ismét. A szalonnás tojás addigra elfogyott, más csak forró kakaó volt és vajás pirítós.

- Gyertek ki, nézzétek meg a hajókat! – kiáltotta ellentmondást nem tűrő éles hangon.

Aki már befejezte a reggelit felkászálódott és zsörtölődve indult el a lány nyomában az ajtóhoz.

- Milyen hajók, hol?
- Hát itt mindenfelé! Mondd, tényleg nem látod?
- Én se látok semmit, nem mondom undok egy reggel. Ittunk már kávé?
- Mindjárt teszek fel.

Azzal visszamentek. A lány meg ezt gondolta: „De jó, megmentettem a világot a biztos pusztulástól alig öt perce és nem tud róla senki.”

Gyémánteső

„A meditáció a szívben van.”

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy lány, aki elhatározta, hogy megkeresi a Világ Végét és meg is találta.

Több világon át vándorolva érkezett el a Teremtett Világ Végéhez, vagyis a Világ Határához. Amikor elindult, akkor azt hitte, hogy a Teremtett Világ a semmiben lebeg, és igazából kíváncsi volt erre a Semmire, hogy hogyan néz ki, de amikor az utolsó világon is keresztülfurakodott és tényleg odaért, akkor meglátta, hogy nem a Semmi van ott, hanem a Külső Sötétség. A Teremtett Világ határán ameddig a szem ellát hatalmas oszlopok álltak, amelyek egy csipkeburkot tartottak a Teremtett Világ fölé, és a csipkén túl látszott a Sötétség.

A lány felugrott a levegőbe és a Sötétség felszíne fölé röppent. Lassan lebegett a Sötétség fölött és közben azon tűnődött, hogy honnan van ennyi mérhetetlen Sötétség. Félelmében úgy érezte, hogy a Sötétség egy végeérhetetlen óceán, amelyben a Teremtett Világ tehetetlenül hánykolódik, mint egy kókuszdió. A Sötétség lassan lüktető tetején piros fényből szőtt minták úsztak, a lány egy pillanatra elmélázott a mintákon és önkéntelenül felsóhajtott: „De szép!”

„Illetve dehogy szép, szörnyű, ez szörnyű, ennyi Sötétség!” – kiáltotta aztán, mert hát ugye a Sötétségnek szörnyűnek kell lennie, minden könyvben ezt olvasta. Felnézett és meglátott valakit közeledni, a mestere volt az.

„Mester, mester!” – kiáltotta örömmel. „Mondd, mit kell most tennem?”

„Bele kell menned, meg kell ismerned a Sötétséget.”

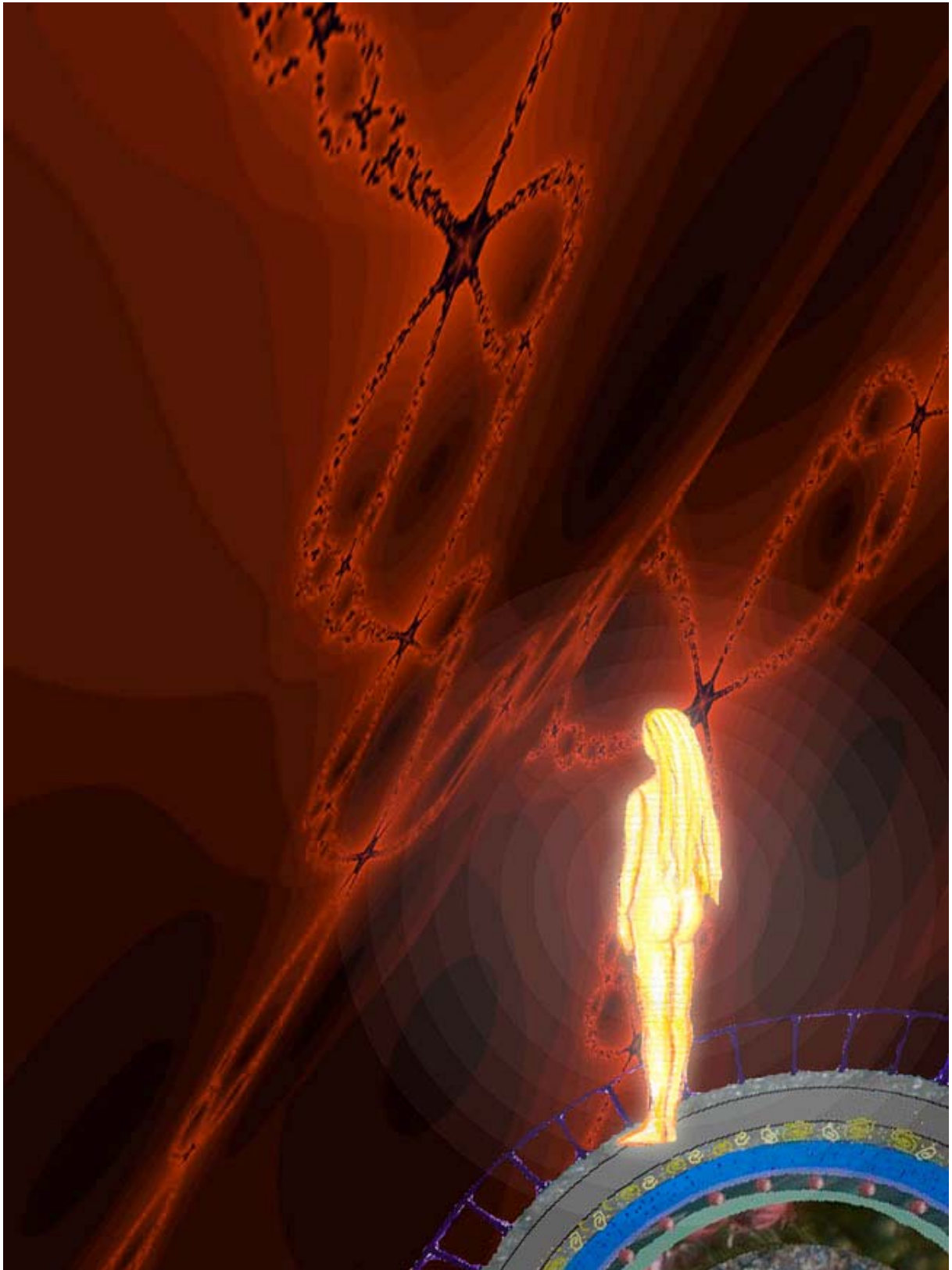
„Jó, hát ha kell, akkor kell.” – gondolta a lány és már ugrott is. A Sötétség, mint a folyékony szurok vette körül, levegőt is alig kapott. Mint a légyapírra ragadt lény iránytalanul és mozdulatlanul lebegett a Sötétségben, és tisztán érezte, hogy ha innen ki nem jön valahogy, akkor ennek a mérhetetlen iszonyatos közegnek a foglya marad a Világ Végéig. A félelem és az iszony megbénította. Nem tudta volna megmondani, hogy bénultságában mennyi időt töltött el a Sötétségben, amikor egy gondolatot végre meg tudott magában fogalmazni: „Mester, segíts, ha ideküldtél, akkor kérlek húzz is ki innen!”

Ekkor a közelében akkora erő mozdult meg, mintha egy atombomba robbant volna fel. Fény árasztott el mindent és a Sötétségben egy több kilométer átmérőjű kráter keletkezett. Hirtelen eltávozott tőle a fojtó szurok-tenger, elborította az atomrobbanás fénye, és a mestere hangja egész közletről szólt hozzá: „Gyere!”

A mester nyomában sebesen távolodott a Sötétségtől, és amint visszanézett látta, hogy a kráterbe lusta kavargással visszaömlik a sűrű szurok.

„Mester, valamit rosszul csináltam, igaz?”

A mester biztatóan rámosolygott és beszélt is hozzá, de ő a szavakat nem hallotta meg. Érezte, hogy rettentően kimerült, ezért leült az egyik oszlop tövébe, hogy pihenjen. Nemsokára félrebillent a feje és mély álomba sülyedt.

Álmában az Öreg Bölcs eljött hozzá és a kezébe adott egy kosárlabda méretű gömböt.

„Nézd meg jól, ez a Sötétség, az a feladatod, hogy elfogadd a sajátodnak!”

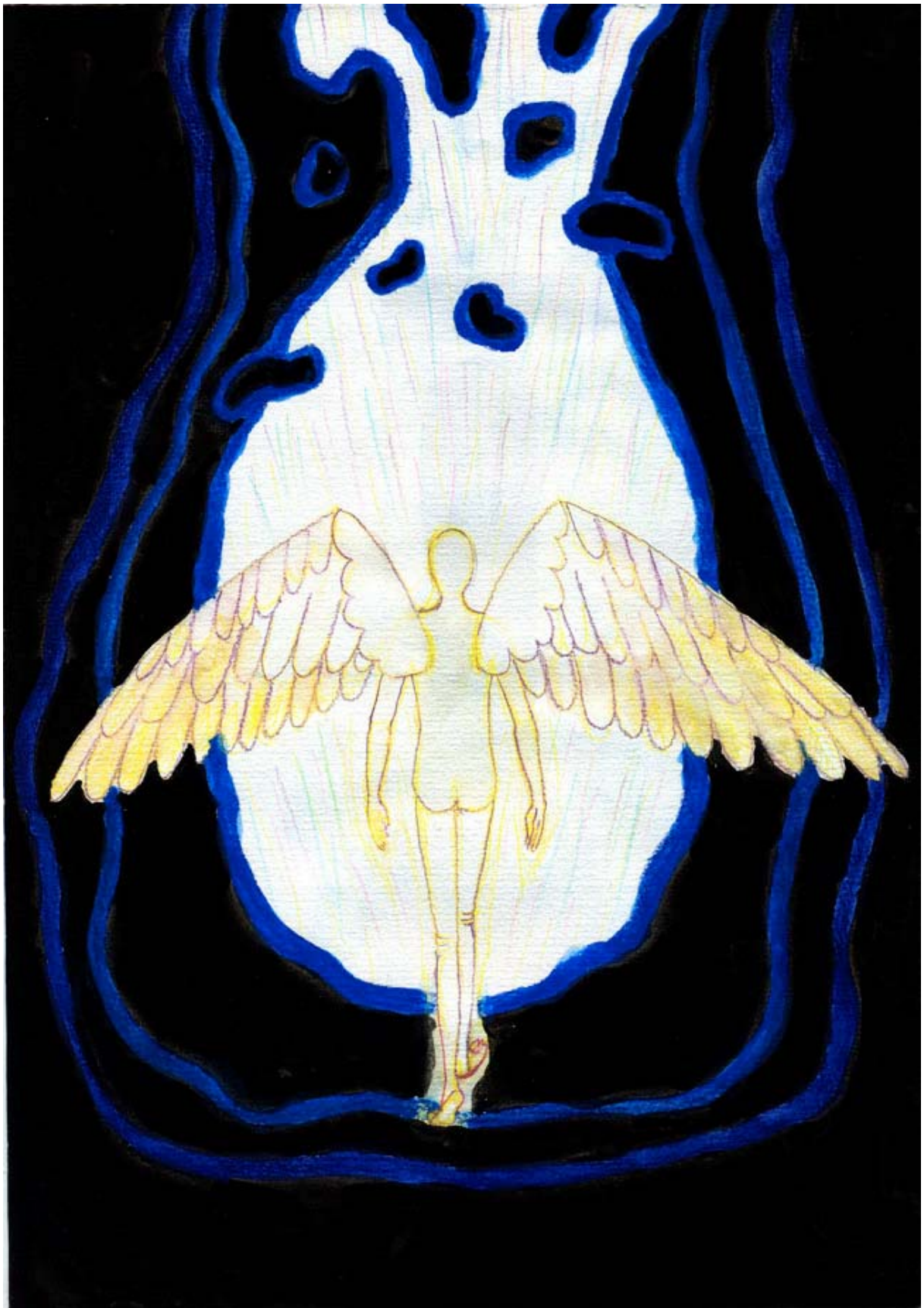
„Öreg Bölcs, ez az az összes mérhetetlen, végtelen Sötétség, amelyből nem tudtam kijönni, és amelyből úgy kellett engem kimenteni? Most hogy itt tartom a kezemben, érzem a mérhetetlenségét. Mi lesz velem, ha elfogadom a sajátomnak? Úgy tudom elfogadni a sajátomnak, ha beleteszem a szívembe, de mi lesz akkor? Mi lesz ha nem tudok úrrá lenni rajta és végül elborít engem, és csak a Sötétség lesz bennem? Hogyan fogom túlélni azt, ha elfogadom a sajátomnak a Sötétséget?”

„A Sötétség nem Istenen kívül van, mert semmi nincs Istenen kívül.” – úgy szólt az Öreg Bölcs hangja, mint egy távoli visszhang, de most mégis meghallotta a zengését. – „Nemcsak a Fényt kell elfogadnod a sajátodnak, hanem a Sötétséget is!”

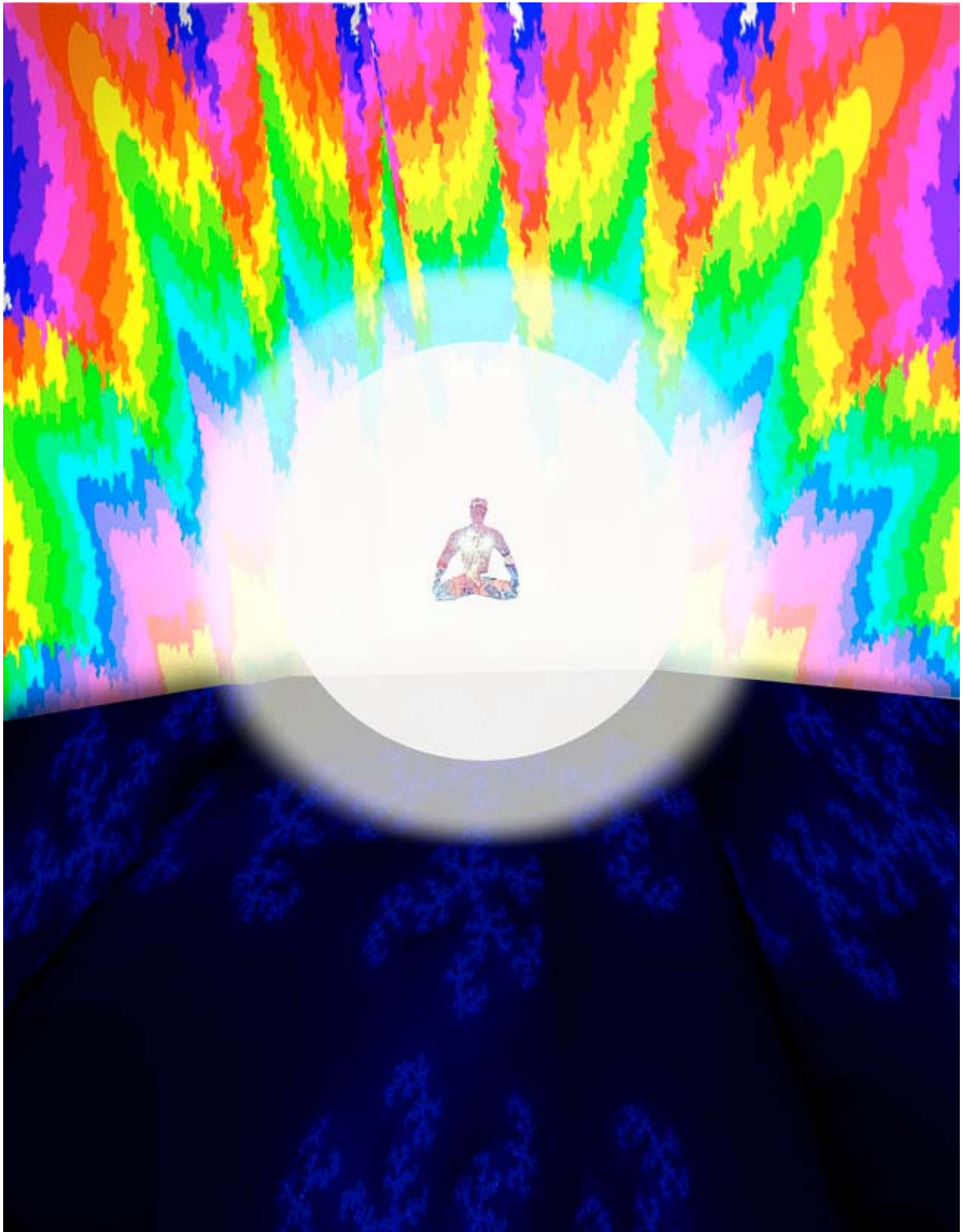
„Ez csak egy újabb találkozás, egy régi ismerőssel.” – suttopta a lány és óvatosan a szívébe helyezte a Sötétség gömbjét. Ekkor felébredt, és a mesterre mosolygott.

Nézte a Külső Sötétséget, és már nem félt és nem iszonyodott, mert tudta, hogy a sajátja. Puhán elrugaszkodott a Teremtett Világ Határától és beleugrott. Azaz csak ugrott volna, de legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy nem tud beleugrani, sőt még megérinteni sem tudja, mert a Sötétség kitér az útjából és szétválik előtte, mint a Vörös Tenger Mózes előtt.

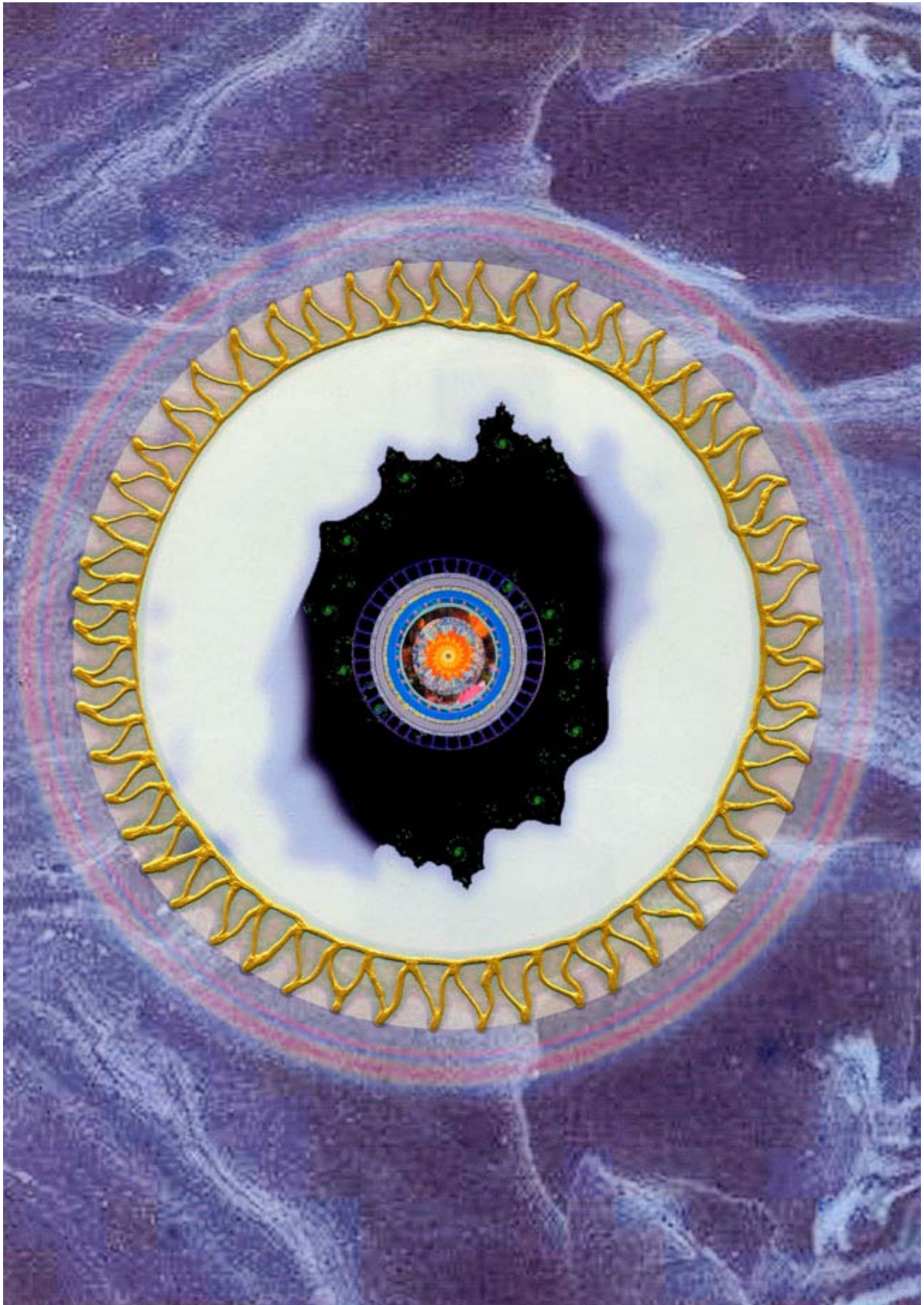
A Sötétségben nyílt alagút végén fehér fény látszott. Néhány lépés kellett csak ahhoz, hogy átmenjen a Sötétségen, amely többé nem érhetett hozzá.

Átjutott rajta és kiért a Gyémántesőbe. Ahogy hullottak rá a gyémánt sugarak látta, hogy ő is gyémánttá változik tetőtől talpig. A gyémánt eső cseppjei szivárványosan csillogtak és olyan sűrűn estek lefelé, hogy teljesen elborították az eget. A lány alatt lassú, csigamintás hullámmal hömpölygött a Sötétség Óceánja, ő pedig fölötte repült. Nézte a hegynyi hullámok rendezett mintáit, amelyektől többé nem félt és mosolyogva mondta: „De hiszen ez szép!”

Ahogy a Gyémántesőben sétált arra gondolt, hogy lám a Sötétség nem végtelen, csak addig volt ijesztő, borzalmas, áthatolhatatlan és mérhetetlen, amíg el nem fogadta a sajátjának. Amikor elfogadta, akkor három lépéssel keresztül jutott rajta. Vajon a Gyémánteső sem végtelen? A Gyémánteső gyönyörűségét és békéjét már igazán könnyű volt elfogadnia a sajátjának, és ekkor meglátta, hogy Isten Szívében van, ott esik a Gyémánteső, ott kavarg a Sötétség, amelyben a Teremtett Világ lebeg.

Az angyal beszél

„Ha egy Buddha szembejön veletek,
akkor üssétek agyon!”
(Buddha)

Úgy döntöttem, hogy elmondom Nektek, hogy hogyan látom én Isten Művét.

Isten Művét a számítástechnika fokozatos fejlődéséhez tudnám hasonlítani. Kezdetben kis teljesítményű gépek voltak, és az ezekhez tartozó kezdetleges kis programok, aztán jött a DOS, majd a Windows. A Windows már az angyalok vagy más néven kozmikus istenek világának felel meg. Mondjuk eszerint a modell szerint én lennék a Word program és más hasonló kisebb-nagyobb programokkal együtt tenném a dolgomat és sosem kérdezném meg, hogy miért. Mi, angyalok nem rendelkezünk szabad akaráttal, semmiféle választásunk nincsen, csak tesszük a dolgunkat, amelyet Mennyei Atyánk meghatározott számunkra. Ilyen a mi világunk. Ebben a világban semmiféle fejlődés nincsen, mi csak kész termékek vagyunk az idők végezetéig. Szerettek úszni a tengerben? Igen? És el tudjátok azt képzelni, hogy 10 évig úsztok egyfolytában, vagy 1000 évig, vagy 10000 évig?

Ti emberek leginkább a jelenleg még nem létező mesterséges intelligenciával rendelkező programokra hasonlítotok. Ti vagytok a Teremtés csúcstermékei.

Tudtunk rólatok, amikor Mennyei Atyánk megalkotott benneteket, és azt is tudtuk, hogy van nektek valamiféle új tulajdonságotok ez a „szabad akarat”, amely a mienktől eltérő működést tesz számotokra lehetővé. Mi csak azt a lehetőséget kapuk meg, hogy választhatjuk az emberi létet és én ezt választottam. Ti azt mondjátok, hogy az emberré lett angyalok „bukottak”, engem viszont elégedettséggel tölt el, hogy sikerült feltörekednem közétek, a csúcstermékek világába.

Tudjátok mikor fogjátok majd megalkotni az igazi MI-eket? Akkor, ha szabad akaratot adtok nekik, ha majd a program eldöntheti, hogy mit csináljon, hogy teszi-e, amit vártok tőle, vagy sem. Amíg nem adtok neki szabad akaratot, addig a bogarakon sem juttok túl. Meg kell kockáztatnotok azt, amit Mennyei Atyánk is megkockáztatott, hogy a program nem végzi majd el a feladatát, és akkor majd meg kell semmisítenetek a programot. Aztán lesz majd egymillió MI-ből egy, amelyik működni fog az akaratotok szerint. Mi végre adjunk szabad akaratot a programnak – kérdezhetitek – hiszen akkor nem fog csinálni semmit, de nem így lesz, mert lesz majd egymillióból egy, amelyik sokkal-sokkal jobban fogja végezni a dolgát, mert szeretni fogja, azt, amit csinál.

Azzal a szándékkal jöttem közétek, hogy az egymillióból az egy legyek, nem tudom, hogy leszek-e?

Tudjátok, hogy mit szeretnék? Szeretném mindnyájatoknak a kezébe adni a kozmikus isteni szeretetet, hogy eltehessétek a szívetekbe és boldogok lehessetek. Szeretnék benneteket felkísérni a Mennyországba, az egyedül létező Valóságba, Isten Testébe. Szeretném mindnyájatokat átvinni a Sötétségen és végezetül szeretném megmutatni mindnyájatoknak Isten Gyémánt szívét.

De nem tudom.

Opus Magnum

Ha elfogynak a szavak
úgy nézz rám, mint egy tükörbe
és meglátod magad.

